

اداره خانگی :

فصله بخشیه بازاری صاحب خاگنده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

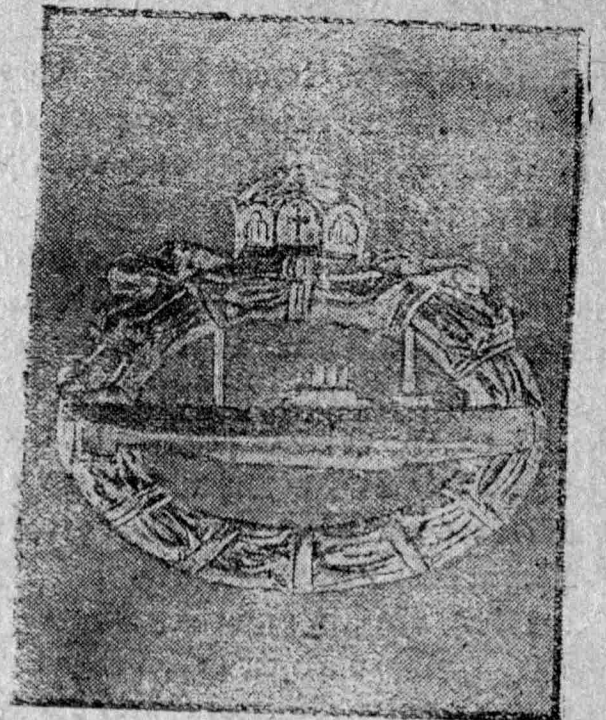
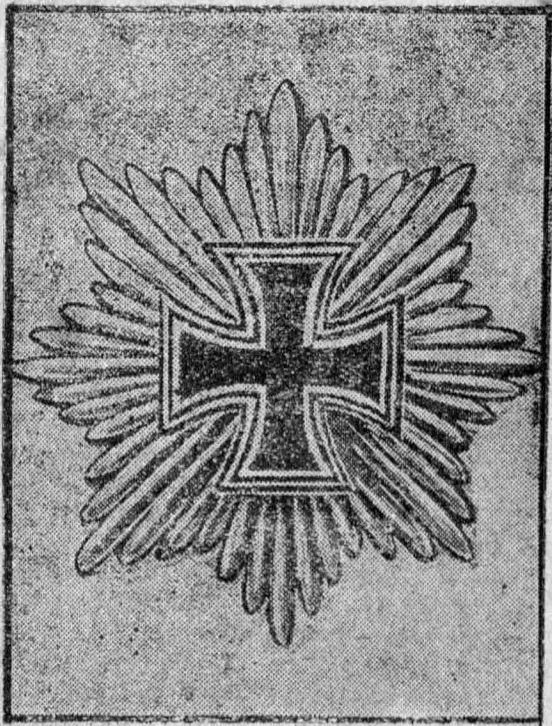
آریستووولوسی د. خریسندیسی

'Αβ'Ολα

Τιμάται γρος. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

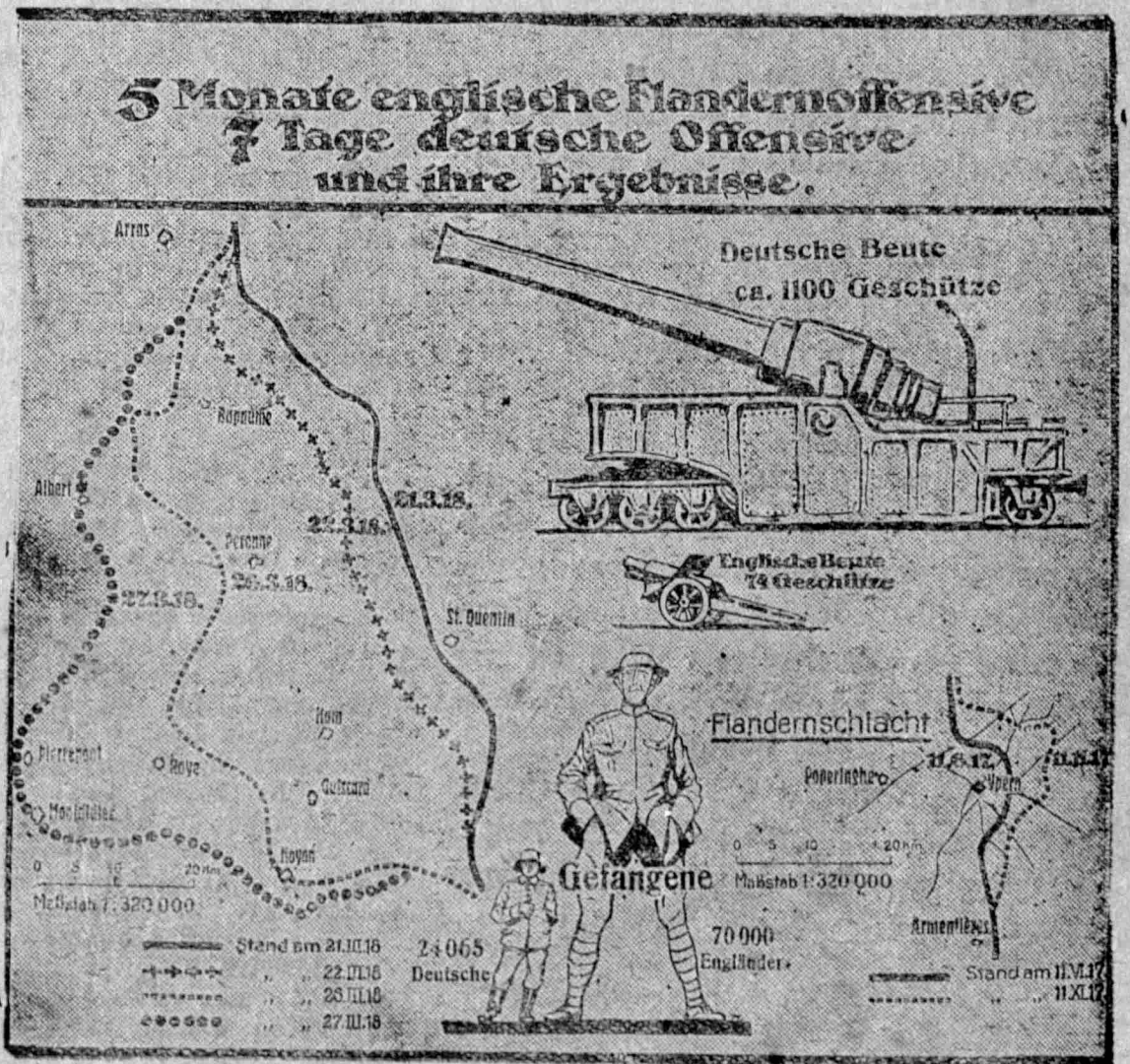
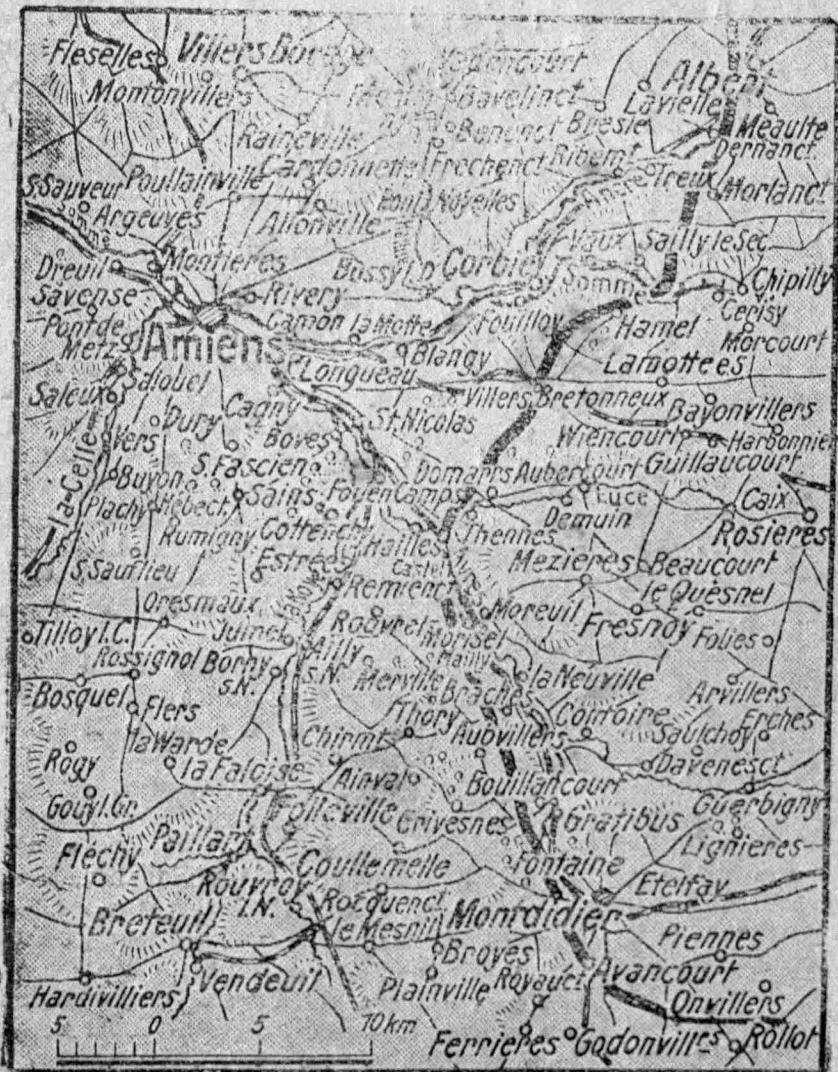
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ο σιδηρούς σταυρός μετά χρυσῶν ἀκτίνων. Εἶχε κατὰ πρώτην φορὰν ἀπονεμηθῆ τῷ Μπλόχερ μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Μ. Ναπολέοντος μάχην. Ἴδη μόλις τὸ δεύτερον ἀπενεμήθη τῷ Χίδεμβουργ.

Ο στρατηγὸς φὸν Δίσιγγεν ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι του.

Νέον παράσημον διὰ πληρώματα ὑποβρυχίων.

Χάρτης τῆς πολεμικῆς δράσεως ἀνατολικῶς τῆς Ἀμιένης.

Πίναξ παραστατικὸς τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν μαχῶν ἐν τῷ Δ. μετώπῳ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΝΑΒΑΙΝΟΜΕΝ

Ὁ Χριστὸς ἐκάλεσε τοὺς μαθητὰς Του καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς λέγῃ :

— Ἴδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ περιγράψῃ εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ βασανιστήρια, τοὺς διωγμοὺς, τὰς κατακρίσεις, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον. Ἀλλὰ δὲν παρέλειψε ταῦτοχρόνως καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ, ὅτι ὅλας ἐκεῖνας τὰς προσβολὰς καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς θέλει διαδεχθῆ ἡ Ἀνάστασις.

Ἐπηκολούθησε τὸ ἐπεισόδιον τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου ἐν τούτοις, ἡμεῖς θὰ σταματήσωμεν ἐν τῇ ἀρχῇ, θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν πρώτην ἐννοιαν.

— Ἴδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...

Ναί, ὁ Διδάσκαλος προλέγει εἰς τοὺς μαθητὰς Του τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς ἐκεῖνους, ἐκθέτει ἀπροκαλύπτως τὰ πάντα καὶ τοῖς περιγράφει τίνες διόδοι θὰ διέλθουν, μέχρις οὗ φθάσουν εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν. Αὐτοὶ εἶναι λόγοι στοργικαὶ Διδασκάλου, Πατρὸς ἀληθινοῦ.

Ἡ εὐθύτης αὐτῆ, ἡ ἀπροκάλυπτος ἐλευθεροστομία, ἡ ἀπροσποίητος μελλοντικὴ ἀλήθεια, ἀποτελεῖ τὸν καλλίτερον ὁδηγὸν διὰ τὴν ἐπαύριον. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ Ναζωραῖος ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς κηδεμόνας, πρὸς τοὺς ἡγέτας, τέλος, καὶ τοὺς λέγει :

— Μὴ ἀποκρύψετε ἀπὸ τοὺς προστατευομένους σας τὴν ἀλήθειαν. Εἰπήτε εἰς αὐτοὺς ἀπεριφράστως τί εἶναι ἡ ζωὴ, ποῖα δράματα τὴν πληροῦσι, ποῖαι περιπέτειαι τὴν κλονίζουσιν. Εἰπήτε εἰς τὰς νεαρὰς ἢ ἀπείρους ψυχὰς τὰς σχολιάς ἀτραπούς, τὰς ὁποίας θὰ διέλθουν, προετοιμάσατέ τους διὰ τὰς ἀκάνθας, τὰς ὁποίας θὰ πατήσουν οἱ πόδες των, ἀλλὰ προσέξατε, ὄχι, βέβαια, διὰ νὰ φέρετε τὴν ἀπελπισίαν καὶ νὰ σκορπίσετε τὴν ἀπογοήτευσιν. Δώσατε εἰς αὐτοὺς νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ὅλαι αἱ ταλαιπωρίαι εἶναι δοκιμασίαι παροδικαὶ καὶ ὅτι πέραν αὐτῶν σελαγίζει ἡ Ἀνάστασις. Τότε ἀκριβῶς, ὅταν τὸ γνωρίζωσι τοῦτο, θέλουσι ριφθῆ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου μὲ πολλὴν δρεξιν, μὲ πολὺ θάρρος, μὲ ἀσάλευτον ἐμπιστοσύνην.

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει ὁ Ἰησοῦς, αὐτὰ μᾶς ὑποδεικνύει ὡς καθηκὸν μᾶς θὰ θελήσωμεν νὰ τὰ παρίδωμεν ; ἀλλὰ τότε δημιουργοῦμεν ἀσθενεῖς ψυχὰς, ἐκφύλους ὑπάρξεις !

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΔΗ

Τὸ μυθιστόρημα, ὡς ἀδηφάγον θηρίον, κατέπιε καὶ ἐνέκλεισεν εἰς τὰ στέγνα του τὰ ποικιλώτερα θέματα. Οἱ δημιουργοὶ του ἐνέδυσαν δι' αὐτοῦ ὄχι μόνον τὰ γεγονότα, ἀλλὰ καὶ τὰς διαφοροποιήσεις των ἀντιλήψεις καὶ ιδέας, καὶ παρουσιάζονται ὄχι μόνον οἱ ἀνεμοιότεροι χαρακτήρες, ἀλλὰ καὶ τὰ μᾶλλον ξένα ζητήματα περιβεβλημένα τὴν μορφήν τοῦ μυθιστορηματος. Εἶναι ἀποτέλεσμα ἰδιοτροπίας συγγραφικῆς ἢ ἀνάγκης ;

Οἱ συγγραφεῖς τῶν εἰσι par intuition ἔδωσαν μυθιστορηματικὴν μορφήν εἰς τὴν ψυχολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν πραγματείαν ἢ ἐνόησαν, ὅτι μόνον ἡ μορφή ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ μᾶλλον κατάλληλος, διὰ νὰ κωλυθῶν ἀπὸ τὰς διανοίας, τὰς συρρασμένας καὶ ἀπροθύμους, θέματα, ζητήματα, τὰ ὁποῖα, ἄλλως τε, ὑπὸ οἰανδήποτε ἄλλον τρόπον δὲν θὰ ἀφωμοιοῦντο.

Ἡ μυθολογικὴ παράδοσις τοῦ Κρόνου, κατὰ μίμησιν τοὺς λίθους ὑπὸ μορφήν νηπίων, δὲν εἶναι τόσον ἀρχαία, ὅσον φαίνεται ἑπαληθεύει καὶ εἰς τὴν φιλολογοίαν.

Οἱ συγγραφεῖς εἶναι φιλόστοργοι πατέρες. Ἐχουν ὅλα τὰ προτερήματα καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν γονέων. Ἐχουν πολλὰς φιλοδοξίας διὰ τὰ παιδιὰ των.

Πεῖρος δὲ συγγραφεὺς θὰ μείνῃ ἱκανοποιημένος, ὅταν ἴδῃ, ὅτι τὸ ἔργον του μένει ἀήτητον εἰς τὰς ἀμυθήμας τῶν βιβλιοπωλῶν ἢ μόλις ζητεῖται ὀπὸ μικροῦς τυφλοπονητικῆς τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ μόνον ;

Λησμονεῖτε τὸ πικρὸν παράπονον τοῦ Σοπερχάουσερ, τὸ παράπονον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διεύκωνεν εἰς τὸν ἐπιδότην του, ὅταν αὐτὸς τὸν ἐπληροφόρει, ὅτι εἶχον πωληθῆ δεκατρία μόνον ἀντίτυπα ἔκπὸ τοῦ πρώτου του φιλοσοφικῶν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ τὸ ἐμβριθέστερον ;

Νὰ μὴ νομισθῇ, ὅτι τὰ παράπονον ἐκεῖνο δὲν εἶναι κοινόν. Ὁ Σοπερχάουσερ εἶχε τὴν κόλην τὰ περιμένη καὶ εἶχε τὴν τύχην νὰ ἴδῃ τὴν δόξαν νὰ τὸν στεφανώσῃ καὶ τὰς χιλιάδας τῶν ἀντιτύπων του κατόπιν τὰ γίνονται ἀνάγκασται, ἀλλ' ὅλοι δὲν εἶναι Σοπερχάουσερ.

Ἐφήμερον νέαν τακτικὴν, τακτικὴν ἐκ τοῦ πλαισίου.

Ἐνέδυσαν εἰς ιδέας των, καὶ τὰς μᾶλλον θετικὰς καὶ τὰς πλέον ἐπιστημονικὰς, καὶ τὰς μεταφυσικωτέρας ἀκόμη, μίαν ἀραχνόφαντον μυθιστορηματικὴν μορφήν καὶ τὰς παρέδωκαν εἰς τὸν Κρόνον. Ἐκεῖνος ἤπατήθη, τὰ ἐρρόφησε.

Τὸ μυθιστόρημα ὑποκατάστησεν τὴν ξηρὰν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν, ἔβροθήθησεν τὴν ἐκλαϊκευσιν τῆς μελέτης καὶ τῆς παρατηρήσεως.

Τώρα ἐγεννήθη τὸ ζήτημα κατὰ πόσον τὰ μυθιστορήματα ταῦτα μὲ κάποιον ἐπιστημονικὸν θέμα ἢ κοινωνικὸν θέμα πρὸς ἀπόδειξιν, τὰ romans à thés, εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποῦ πρέπει.

Εἰς πρόσφατον κριτικὴν του ὁ Jules Bois ἐπέτιθετο κατ' αὐτῶν.

— Τὸ μυθιστόρημα, λέγει, πρέπει νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωὴν, νὰ εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν ζωὴν, νὰ εἶναι αὐτὴ ἢ ζωὴ, ὁρμητὴν διὰ μέσου τῆς προσωποποιήσεως ἰδιοσυμφερούσης. Αἰσθήματα, ὄχι ιδέαι. Ἐν ἔργον, διὰ νὰ εἶναι παντοεινῆς ἀξίας, δηλαδὴ ζωικῶν, πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ μίαν ἰσχυρὰν συγκίνησιν, ἀπὸ ἓνα ψυχικὸν κραδασμόν. Ἡ αἰσθητικὴ, καθὼς καὶ ἡ λέξις τὸ φανερόν, περιορίζεται εἰς τὴν τέχνην τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ ἐκδηλῶσαι τὰς ἐντυπώσεις μὲ τὴν εἰλικρινῆ θέρμην. ἤτις τὰς συνάδουσας καὶ ἤτις τὰς κόμνει νὰ ἀναζοῦν. Ὅταν ἀφετηρία ἐνός ἔργου εἶναι ἡ ἰδέα, ταῦτα δύναται νὰ εἶναι κατὰλληλον θέμα διὰ πραγματεῖαν φιλοσοφικὴν ἢ ἠθικολογικὴν, ἀλλὰ διὰ τὸ μυθιστόρημα εἶναι

τελείως ἀνδρομοστον καὶ ἀνάστραφον. Εἶναι ὡς νὰ θέτῃ πάντες τὸ ἄριστον ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ βέδρια.

Αὐτὰ φρονεῖ ὁ ἐν λόγῳ κριτικὸς, ἀλλ' ἡ γνώμη του, βέβαια, δὲν ἀνίσταται ἐπὶ τὴν ἀδηφάγον ἐκείνην τάσιν τοῦ μυθιστορηματος, ἣτις ἐδημιούργησε τὰ πολυώνυμά του εἶδη.

Εἰς τὸν μεσαιῶνα, κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα, ἐν Ἰσπανίᾳ ἀπὸ τοῦ Μενδόσα ἀνεπτύχθη τὸ μυθιστορηματικὸν τοῦ τοχαδιώτου, τὸ ὁποῖον περιγράφει μὲν τὰς παντοίας περιπέτειας τοῦ ἥρωος, ἀλλὰ δὲν ἀνεμαρτυρεῖται τῆς βύσεως τοῦ θετικοῦ βίου. Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο κατατάσσονται τὰ μετὰ ταῦτα ἔργα τοῦ Ζιλβλὸς καὶ τοῦ Λασάζ, καὶ ὅλαι αἱ μυθιστορίαι τοῦ κύκλου τοῦ Ροβινσώνας.

Τὸ ἐξωτικὸν μυθιστόρημα — roman exotique — ἐδημιούργησαν ὁ Σὺη, ὁ Γερσταίκερ, ὁ Κοῦπερ Μάρου καὶ περιήγαγεν εἰς καλλιτεχνίαν ὁ Λοτί.

Ἐπάρχει κατοικίον τὸ σατυρικὸν μυθιστόρημα καὶ εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ προβάλλει ὁ Ραβελαι μὲ τὸν «Γαργανταῦ καὶ Παντεγρετέλ» καὶ ὁ Σερβαντές μὲ τὸν «Δὸν Κισώτον».

Ἡ πολιτικὴ δὲν εἶναι μακρὰν ἀπὸ τοῦ μυθιστορηματικῆς τοῦτο περὶον καὶ ταύτην ἐνέκλεισεν εἰς τὰς σελίδας του καὶ ἰδοὺ, ὅτι παρουσιάζεται τὸ πολιτικὸν μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ ἔρωτικαί περιπέτειαί παίζουσι τετραχορον πρὸς τὰς ιδέας ὑψηλῆς πολιτικῆς. Τὰ ἔργα τῆς M. Sandery ὑπόκεινται ὡς δείγματα τοῦ εἴδους τούτου.

Ὁ θετικὸς βίος καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ παρήγαγον τὸ οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα, ὅπερ ἔχει ὡς ἰδρυτὴν του ἓνα Richardson καὶ μετ' αὐτοῦ τον Φιλδίγ, Στέρν, Γολδομύθ, εἰς τῶν ὁποίων τὰ ἔργα εὐρίσκονται πολὺ χρισμὸς, καὶ τὸν Δίνκνετ καὶ τὸν Ριϋτερ. Τὰ δὲ σπουδαιότερα ζητήματα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἴδον εἰς τὸν Ρουσσὸ καὶ τὸν Γκαίτε, τὰς πρώτους αὐτῶν ἐρευνητὰς ἐν τῷ μυθιστορηματικῷ.

Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα ἐγκαινίασεν ὁ Οὐάλτερ Σκῶτ, ὁ ὁποῖος καὶ διατηρεῖ ἀκόμη τὰ σκήπτρα, καίτοι πολλοὶ τὸν ἐμμήθησαν, ὡς ὁ Φράϊταγ ἐν Γερμανίᾳ, ὁ Ἐρβίγγε ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Μαντσόνης ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ Βικτωρ Οὐγκὼ καὶ ὁ Δουμάς ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ κοινωνικὸν, μὲ ὑπόθεσιν τὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου προβλήματα, παρατάσσει εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὸν Γούτσκω, τὸν Σπιλχάγκεν, τὸν Ἀϋξ ἐν Γερμανίᾳ, τὴν Σάνττη, τὸν Σὺη, τὸν Βαλζάκ ἐν Γαλλίᾳ.

Πλὴν δὲν τελειώνει ἐδῶ ἡ ὀνοματολογία τῶν ἔργων, τῶν συγγραφέων καὶ τῶν εἰδῶν.

Ἐπάρχει τὸ ποιητικὸν μυθιστόρημα, τὸ λυρικὸν μὲ τὸν Λαμαρτίνον, τὴν Σάνδην καὶ τὸν Μυσσέ, τὸ ψυχολογικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον προεξάρχει ὁ Stenhdal, ὁ δὲ Βαλζάκ, ὁ ζωγράφος αὐτῶν τῶν λαϊκῶν καὶ μέσων τάσεων, παρουσιάζει μὲ τὴν «Ἀνθρωπίνην Κομφιδίαν» τὸ ἀριστούργημα τοῦ ρεαλιστικοῦ μυθιστορηματος. Ὁ Flaubert δημιούργει τὴν φυσιολογικὴν σχολὴν, ἡ ὁποία ἤθισσε μὲ τοὺς Ζολᾶ, τοὺς Γκογκούρ, τὸν Λωδέ, τὸν Μωπασάν.

Ἐκουράσθητε ; ἐπάκολουθετε τὸ ἰδανιστικὸν μυθιστόρημα μὲ τὸν Feuillet, τὸ ἀγροτικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέκυσαν ὁ Φάμπρ, ὁ Πουβιλλάν, ὁ Τερριέ.

Ὅταν περὶ τὰ τέλη τοῦ λήγοντος αἰῶνος παρετηρήθη ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῶν παρετηροκῶν τῆς φυσιολογικῆς σχολῆς, τότε ἤρχισε νὰ ἐκδηλοῦται ὁ ἀτομισμὸς (individualisme) εἰς τὸ μυθιστόρημα, ὅπερ εἶναι ψυχολογικὸν ὑπὸ τὴν γραφίδα τοῦ Μπουρζέ, φιλοσοφικὸν μὲ τὸν Ἀνατόλ Φράνς, ἠθικολογικὸν μὲ τὸν Ροδ.

Εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ἔργων αὐτῶν παραπορεύεται τὸ χαμηλὸν μυθιστόρημα. Τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ τὸ θέμα τῆς προσεχοῦς ἐντυπώσεως.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Είς ηλικίαν εικοσιν ετών εύρέθη μόνη, όλόμονη, εις τόν κόσμον, έστρημένη πάσης περιουσίας και ύποστηρίξεως, κατά της όποιας δυσκόλης ήγωνίζετο τό θύρος και ή άποφασιστικότης της νεότητος.

Έσηκώνετο πολύ πρσι, διά νά προφθάσ ην δόση έδω κ' έκει μερικά μαθήματα κλειδοκυμβάλου και γλωσσών, κακώς ως έπι τό πλείστον πληρωνόμενα άγευματίζε τό μεσημέρι εις τό πρώτον τυχόν γολαπτοπωλείον και έπέστρεψε τό βράδυ, μουρασμένη και νευρική, εις τό μικρόν της δωμάτιον, επάνω εις τό έκειον πάτωμα, φέρουσα μαζί της και τό λιτόν της έσπέρας δείπνον.

Έν τούτοις, ή Μαργαρίτα δέ ειχε γεννηθή υπό τοιοῦτο περιβάλλον. Ο πατέρας της, βιολιστής μεγάλης αξίας, έκέρδιζεν αφθόνως, αλλά με την συνήθη και τρόπον τινά φυσικήν εις τοὺς καλλιτέχνος άσροβλεψίαν, εξάδιδεν αφειδώς και δέν εφρόντιζε καθόλου διά τό μέλλον.

Κατόπιν επήλθε, σὺν τῷ χρόνῳ, τό γήρας διά τὸν καλλιτέχνην και, μαζί μ' αυτό, ή λήθη και ή άδιαφορία. Οί θρίαμβοί του ελησημονήθησαν, τό δημόσιον απέμαθε τό όνομά του και δέν έεαμνε πλέον λόγον δι' αυτόν. Και ηρξισεν ή στενοχωρία και ή στέργησις.

Εὐτυχώς ή Μαργαρίτα ειχεν αρχίσει νά κερδίζη και με τά μαθήματά της, τοῦτο δέ της επέστρεψε ν' ανακουσίζη όποσδήποτε τάς τελευταίας ημέρας τῶν γονέων της, οί όποιοι απέθανον, ό εις μετά τὸν άλλον, έν διαστήματι ένός έτους.

Αλλ' όταν έμεινε μόνη και ύπαρξομένη νά φροντίζη μόνον διά τὸν εαυτόν της, διηρωτήθη μετ' άγωνίας, όποιον ηδύνατο νά είναι τό μέλλον της και τό κατάντημά της.

Και ή Μαργαρίτα έτρόμαζε και εφροκία, και μόνον όταν έσέσπετο, ότι θα έγινε μίαν ήμέραν γροντοκόρη, άκατάλληλος πρὸς εργασία, άποκρουστική εις τά βλέμματα και αυτών άκόμη τῶν σημερινῶν μαθητιῶν της.

Έάν τουλάχιστον εφρόντιζαν οί γονεῖς της νά την νυμφεύσουν, ένόσω ητο καιρός. . . Αλλ' ό πατήρ της ητο άνθρωπος άσύγγνωστος έν τῷ έγωισμῷ του. Αν και έκπεσμένος πλέον, δέν ηθελε ν' άκούση καν τάς προτάσεις μερικῶν νέων, οί όποιοι έξείμων τά προσόντα της κόρης του.

Έγνωσται, ότι και ή Μαργαρίτα δέν έδιδε τότε πολλήν σημασίαν εις τάς προτάσεις ταύτας, εγκαυχωμένη κατά βάθος και αυτή διά την καλλιτεχνικήν μεγαλοφυίαν τοῦ πατρός της και διδουσα πίσιν εις τοὺς λόγους του. Έν μόνον περιστατικῶν την ειχε λυπήσει όποσδήποτε :

Έπρόκειτο διά κάποιον νέον, μελαγχροινόν και εύμορφον, βιολιστήν και αυτόν με μέλλον, μοθητήν δέ και συνεργάτην τοῦ πατρός της, τὸν Αρμάνδον Τολμάν, πρὸς τὸν όποιον και αυτή δέν ητο άδιάφορος. Ητο όμως άνθρωπος πολύ ύπερήφανος ό Αρμάνδος, και άμα ειδη την πρότασιν του άπορριπτομένην, όπως και τῶν άλλων, άσυζητητεί, δέν έμεινε οὔτε στιγμήν, αλλ' έφυγεν άμέσως μακρὰν και δέν άφήκε νά γνωσθῆ τίποτε πρὸς αὐτό.

Έν τούτοις, αἱ μεγαλολογίαι τοῦ πατρός της απέδειχθησαν έντός ολίγου άβάσιμοι και φροῦδιαι. Διά τὸς συνθέσεις του, έπι τῶν όποιων τόσον έσηρζέτο και αἱ όποια ησαν πράγματι μεγαλοφυσίς, οί έκδόται, και ζῶντες άκόμη αὐτοῦ, προσέφερον τιμὰς τοσοῦτον εξευτελιστικὰς, ώστε, έν στιγμή παραφορὰς και άγανακτήσεως, τάς έσχισε μίαν ήμέραν όλας και τάς έρριψεν εις τό πῦρ.

Η Μαργαρίτα επιστρέφει άργά, μετά τὰς 5 εις την κατοικίαν της. Η ήμέρα εκείνη ητο δι' αυτήν ήμέρα άτυχῆς και άποφράς : Δύο συγχρόνως μαθήτριά της της έδήλωσαν, ότι διακόπτουν τά μαθήματά των. Τί θα έκαμνε ; πὸς θ' αναπλήρωνε τά δύο ταῦτα μαθήματα ; Από πολλοῦ ηδη δέν της ειχε παρουσιασθῆ τίποτε νεότερον . . .

Είμαι κάταστενοχωρημένη και μαῦραι σιέψεις διατρέχουν ηδη τὸν μουρασμένον της εγκέφαλον. Έν τούτοις, προχωρεῖ και μετ' ολίγον φθάνει εις τά βουλεβάρτα. Ο άπλευρος τῶν μεγάλων καφενείων ήλεκτροφωτισμός την θάμβώνει πρὸς στιγμήν.

Χωρίς νά θέλη, χωρίς νά ξεύρη εις ποίαν ένδόμυχον δύναμιν ύποχωρεῖ, ολιγοστεύει τά βήματά της και σταματᾷ πρὸ της θύρας ένός μεγάλου «καφέ-κονσέρ», ότι διαμιάς έμεινε άναυδος, ως άπολιθωμένη. Έπάνω εις τὰς μεγάλας έξωθεν τοιχοκολλήσεις έδιάβασεν, ήλεκτροφωτεον, έν όνομα : τό όνομα τοῦ Αρμάνδου Τολμάν ! Εκεί θα έδιδεν άπόψε την πρώτην του συναυλίαν, έν Βιέννης προερχόμενος.

Η Μαργαρίτα έτριψε τοὺς όφθαλμούς, έν φόβου μήπως άπατάται. Αλλ' όχι ! ειχε διαβάσει πολύ καλά : Αρμάνδος Τολμάν. Έπρόκειτο πράγματι πρὸς τοῦ Αρμάνδου Τολμάν, τοῦ διασήμου βιολιστοῦ.

— Ω, θα τὸν άκούσω ! ειπε.

Και με βήμα σταθερόν, έπρὸς εαυτῆς, άνίκανος πλέον νά συγκρατηθῆ, εισέρχεσαι εις τό καφενείον και λαμβάνει θέσιν εις τό πρώτον τυχόν τραπέζι, χωρίς νά δόση κῆμμίαν προσοχήν εις τά βλέμματα και τάς προκλητικὰς φιλοφρονήσεις, με τὰς όποιας την ύπεδέχθησαν οί παρακαθημένοι. Ο θόρυβος τῶν συγκρουομένων σεσῶν, αἱ φωναὶ τῶν γκαρσονιῶν και τῶν συνδιαλέξων τῶν πελατῶν, την εξάλιζον. Αλλ' οί όφθαλμοί της μένουσιν εσφομενοι έπι της μεγάλης εις τό βάθος σκηνης, τό πλείστον της όποιας παραπέτασμα την ζαλίζει άκόμη περισσότερο με τὰς κιλιάδας τῶν έπ' αὐτοῦ παντός είδους διαφημίσεων.

Έξοφρα ό έκκοφωτικὸς εκείνος θόρυβος κάτασιγάζει διαμιάς και άκρα σιωπήν βασίλευει έντός της άπεράντου αίθουσῆς. Η αύλαίς αίρεται και παρουσιάζεται έπ' αὐτῆς ένας ύψηλόσωμος και λεπτοκαμωμένος νέος, πολὺ μελαγχροινός, με δύο μάτια ζωηρότατα, τά όποια περιέβαλον τό άκροατήριον με μίαν θωπίαν έξόχου γλυκύτητος. Φρενησιώδη χειροκροτήματα ύπεδέχθησαν τὸν καλλιτέχνην, ό όποιος ύποκλείνεται, έντῷ ταῦτοχρόνως τείνει την χεῖρα, διά νά πάρη, επάνω από τό μεγάλο πιάνον, τό βιολί του.

Κάμνει δύο τρεῖς συγχροδισμούς, οί όποιοι άντηχοῦν πέρα-πέρα μέσα στὰς ψυχὰς τῶν άκροατῶν του, και άμέσως αρχίζει μίαν γοητευτικήν μελωδίαν, μίαν μάγον και συναρπάζουσαν συμφωνίαν παραπόνου και δεήσεως, ή όποια από τὰς πρώτας της άκόμη σεροφὰς προξένησεν εις την Μαργαρίταν ρίγη ένθουσιασμοῦ και πάνηγύσεως.

Ανεγνώρισε τό τεμάχιον : ητο ή «Ρωμὰς τοῦ άγνώστου», μία από τὰς μάλλον έμπνευσμένας συνθέσεις τοῦ πατρός της, ήσμα μεγαλοπρόθετος και έξαίσιον, τό όποιον, υπό τὰ δάκτυλα τοῦ έτελεστοῦ, εφαινετο ως νά εξέρχεται μέσα από

τά βάθη της ψυχῆς, ως μυστηριώδης τις απήχησις αίσθηματος άγνώστου.

Ολη της ή ζωή άνεσαρκοῦτο, την στιγμήν εκείνην, εις τό ήσμα εκείνο τό θαυμάσιον ! Έπανείδε τὸν εαυτόν της μικρὰν κόρην μέσα εις τό πατρικὸν σπίτι, κατά τοὺς χρόνους της εύτυχίας και της δόξης, επανείδε τὸν πατέρα της παιζοντα, έν συνοδεία πάντοτε τοῦ Αρμάνδου, τό τεμάχιον τοῦτο της έμπνεύσεως, και την μητέρα της συνοδεύουσαν αὐτοῦς έπι τοῦ κλειδοκυμβάλου . . . Και ένόμισεν, ότι όλον εκείνο τό παρελθόν, ό πατέρας της, ή μητέρα της, ό Αρμάνδον, καθὼς και τά δύο τελευταία έτη της όρφανείας της με την έντιμον και θαρραλέαν εργασία, την περιεσκόχιζον ως προσιάται, ως φροσροί και την συνακράτουν, διά νά μη προσκόψη και παρικκλήνη . . .

— Εὖγε, Αρμάνδε ! εφώνησε, μόλις ό καλλιτέχνης έταλείωσε τό τεμάχιον και ή φωνή της άντήχησεν ώραία και διαυγῆς καθ' όλην την αίθουσαν.

Ο Αρμάνδος Τολμάν μένει πρὸς στιγμήν ένός, έπι της σκηνης, και δέν έχει, νομίζεις, την δύναμιν οὔτε τό βιολί του νά καταβιβάζη από την ύμοπλάτην του. Οί ζῶηροί του όφθαλμοί διάτρεξαν τρομαγμένοι την αίθουσαν και ζητοῦν νά εύρουν τό μέρος, από τό όποιον εξήλθεν ή φωνή εκείνη. Τό άκροατήριον, άναποφάσιστον, δέν ξεύρει ποιον νά χειροκροτήσῃ : τὸν καλλιτέχνην, ό όποιος τό συνακίνησεν έπι εἰκοσι της ώρας λεπτά, ή την άπλην εκείνην νεάνίδα, ή όποια πρώτη τὸν άνευφήμησε και της όποιας οί όφθαλμοί δέν άποσπῶνται από επάνω του.

Αλλὰ και ό Αρμάνδος την διάκρισε.

— Μαργαρίτα ! αναφωνεῖ και αυτός.

— Έπανάλαβέ το, Αρμάνδε ! Μοῦ κάμνει καλόν ! . . φωνάζει πρὸς αὐτόν εκείνη.

— Μάλιστα ! νά επαναληφθῆ ! νά επαναληφθῆ ! άντηχεῖ από άκρου εις άκρον ή αίθουσα ως έξ ένός στόματος και τά χειροκροτήματα έκκοφαινοῦν.

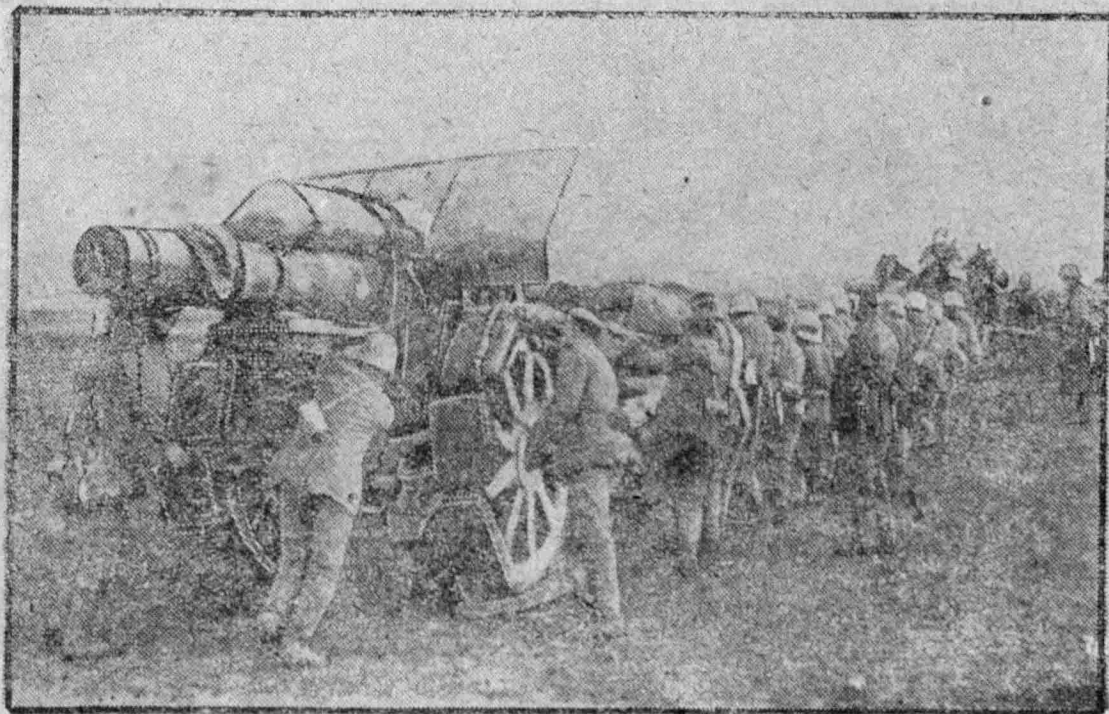
— Οὐδέποτε, πρὶν σε ἴδω έπ' τοῦ πλησίον ! άκούσται ή φωνή τοῦ Αρμάνδου, ό όποιος πηδᾷ έπ' της σκηνης και τρέχει πρὸς αὐτήν, διασχίζων τάς αίτέρμονας τῶν τραπεζίων σειράς.

Την άναγκάζεται, την φιλεῖ, και τότε, πλησίον της πλέον, άντίκρυ της, εκεί κάτω, πρὸς την έξοδον τοῦ κατστήματος, επαναλαμβάνει έξ άρχῆς τό ώραιον τεμάχιον, τό όποιον εις εκείνην μεν ύπενθυμίζει τό παρελθόν, εις αὐτόν δέ άνοίγει διάπλατα τό μέλλον . . .

Και φεύγουν κατόπιν εύτυχεῖς !

(Maurice Bourbonne)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ

Μεγά τηλεβόλον, οδηγούμενον πρὸς τοποθέτησιν εις τό Δ. μέτωπον.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΓΥΝΑΙΚΟΝΙΤΗΣ

Σημαίνει κατά λέξιν τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες παρακολοῦθον τὰς τελευτὰς τῆς ἐκκλησίας, μακρὰν παντὸς ἀνδρικοῦ βλέμματος, δυναμένου νὰ διαταράξῃ τὴν ψυχικὴν των γαλήνην.

Εἶπον παρακολοῦθον, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πῶ παρακολούθου, διότι σήμερον ὁ φεμινισμός, ἐν τῇ ἀκρατίῳ ὁρμῇ του, εἰσώρμησε καὶ μέχρι τῆς ἐκκλησίας, ἐνεφύσησε καὶ ἐκεῖ τὴν πνοὴν τῶν νεωτέρων ἡθῶν, καὶ μετέβαλε τὸν γυναικωνίτην εἰς εἶδωλον ἀπηρχαιωμένον, προσελκῶν τὸ πολὺ πολὺ μερικὰ γράϊδια, καί, γυνικῶς εἰπεῖν, γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι δὲν μποροῦν πλέον νὰ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ καρδιακῶν ζητημάτων.

Κατὰ τὴν μακαρίαν ἐποχὴν τῶν παλαιῶν αὐστηρῶν ἡθῶν, ὁ γυναικωνίτης ἀπεκλείετο μετὰ ἐξυλιον δικτυωτῶν καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζωνται οἱ ἄνδρες νὰ στραβολαιμιάζουσιν, ὅπως σήμερον, εἰκόντες πετοχτῆς ματιὰς πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμοῦ ἐπῆλθεν ἀραιώσις εἰς τὴν πυκνότητα τοῦ δικτυωτοῦ τούτου, ἐως οὗτος ἐπὶ τῶν ἡμετέρων εὐτυχῶν ἡμερῶν τοῦτο κατέπεσον ὀλοτελῶς, καταθάψαν ὑπὸ τὰ χαλάσματα του τὸ θέλητρον ἑνὸς μουσικοπαθοῦς εἰδυλλίου.

Οἱ ἐπίγειοι ἄγγελοι τῶν ἡμερῶν μας δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνεχθῶν τὸν ἐξευτελιστικὸν τοῦτον περιορισμόν.

Ἡ σημερινὴ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ θελήτρου ἔγκειται εἰς τὸ καλῶς ἀποκρυπτόμενον μυστήριον, ὅτι διὰ τὰ μάτια καθίστανται πλέον ἐπιθυμητὰ ἔπισθεν ἑνὸς δικτυωτοῦ, παρὰ ὅταν προβάλλουν ἄποτόμως καὶ ἀποκαλυπτικώτατα εἰς τὴν κοινὴν θέαν!

Ἴδου ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τὰ καφάρια ἀφῆρθησαν ἀπὸ τοῦς γυναικωνίτας, καὶ μαζὶ μετὰ τὰ καφάρια καὶ τὸ θέλητρον τοῦ γυναικωνίτου!

Ἄλλ' ἡ ὁρμὴ τοῦ φεμινισμοῦ δὲν ἐσταμάτησεν ἔως ἐδῶ.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πρώτου πραξικοπήματος, αἱ γυναῖκες ἐκαινοτόμησαν ἔτι περισσότερον, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐγκαταλείψασαι τὸν γυναικωνίτην, κατήλθον εἰς τὸν σωλέαν, ἐκεῖθεν δὲ πάλιν ἐφῆσαν καὶ ἔως σὲ σασιδία τοῦ ψάλτου, ὥστε σήμερον κατήντησε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ ξεχωρίσωμεν ποῖός ἐστὶν ὁ γυναικωνίτης καὶ ποῖός ὁ ἀνδρωνίτης!

Δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ διοῦμε τῆς γυναικῆς μας καὶ δομωστέους, ψαλλούσας τὸ «ψυχὴ μου! ψυχὴ μου! ἀνάστα, μὴ καθεύδεις!»...

Τότε, ὠρισμένως θὰ παύσῃ καὶ τὸ παρατηρούμενον ἄτοπον τοῦ ρογαλισμοῦ ἐνίων ἐπιτρόπων!

Μόνον εἰς κάποιαν Φανεριωτικὴν ἐνορίαν ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς δὲν κατέρωθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἰσχύν του.

Ἐκεῖ ὁ γυναικωνίτης ἐστάθη στερεῶς προσκολλημένος εἰς τὰ πάτρια, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σκανδαλισθῇ καὶ νὰ διχασθῇ τὸ συμβούλιον τῶν ἐπιτρόπων τοῦ λαοῦ!

Καὶ ἡ μὲν πλειοψηφία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ρητοῦ «καλῶς κείμενα μὴ κίνει», δὲν ἐννοεῖ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ νεώτερον πνεῦμα, ἡ δὲ μειοψηφία, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἕνα ἐπίτροπον, ἔχοντα συνεικονοῦν καὶ τὴν κ. ἐπιτρόπου, ἐπιμένει εἰς τὴν μεταρρυθμίσειν.

Τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος δὲν ἔγκειται εἰς τὴν φιλοκεικίαν τῶν ἐπιτρόπων, διότι φιλοκεικία ἐπιτρόπων εἶναι κατὰ τὴν πολὺ συνειθισμένον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Τὸ ἀστεῖον ἔγκειται εἰς τὸ ἐξῆς:

Ὅτι ἡ κ. ἐπιτρόπου κατέρωθωσε νὰ προσελκύσῃ μετὰ τὸ μέρος τῆς ἑκατοντάδας γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ προέβησαν εἰς θεορῶδες συλλαλητήριον ἐπὶ τῇ καταπατήσει τῶν δικαιωμάτων των! Καθὰ δὲ πληροφροῦμεθα, τὴν αὐρίον Κυριακὴν εἰτοιμάζεται καὶ δεύτερον συλλαλητήριον, μετὰ λόγους, μετὰ ψηφίσματα κτλ.!

Ἄν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν εἰσακουσθῶν, θὰ προβοῦν εἰς τὰς ἐσχάτας τῶν ἀποφάσεων, δηλαδὴ θὰ κηρύξουσιν μπουκοτὰς κατὰ τοῦ Ἁγίου Νικολάου!...

Ἀπευθύνω ἐκκλησίαν πρὸς τὴν ἀνείθετον μερίδα, μετὰ τὴν θερμὴν παράκλησιν, νὰ εἰσακουσθῇ ἡ ἐπιθυμία τῶν κυριῶν, διότι, ἐπὶ τέλους, μόνον τῆς ἀρκουδῆς κλείουσιν μέσα στὰ κλοτσιὰ!

Ἄν αὐτὸ εἶναι δυσκατόρθωτον, τότε νὰ γείνη ἡ ἐξῆς καινοτομία: νὰ καταβοῦν ἡ γυναῖκες κάτω καὶ νὰ πᾶμε ἡμεῖς ὅπισθεν ἀπὸ τὰ καφάρια!

Σκεφθῆτε λιγάκι, κύριοι ἐπίτροποι!

Ἀναλογισθῆτε, τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ, ἂν τὸ γυναικῆϊον μπουκοτὰς ἤθελε στραφῆ καὶ ἐναντίον μας!

Μὴ ζητεῖτε νὰ μᾶς πάρετε στὸν λαιμόν σας!

ΤΕΡΠΑΝΑΡΟΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

ὦ! τί ὄραία, ποῦ εἶναι ἡ ἀναχώρησις πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ τὸ πρῶτ'! Ἡ ψυχὴ μας ἀνυψοῦται, ἀναπηδᾷ, μᾶς παρασύρει· ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ἦτο χαμηλὸν σπήλαιον, τοῦ ὁποῖου μόλις περάσωμεν τὴν ἐξοδον, ἰδοὺ ἐμπρὸς μας ἀπλοῦται τὸ μέλλον, ἡ ἐλπίς, τὸ εὐῶδες θυμάρι.

Ἐμπρός!

Ἡ γλυκυστῆ χαραυγὴ μᾶς μεθᾷ. Μετὰ τὸ σκιαδίων εἰς τὸ κεφάλι καὶ μετὰ τὴν ῥάβδον τοῦ ὀδοιπόρου στὸ χέρι, δὲν φοβεῖται κανεὶς τὸν μακρυνὸν δρόμον.

Σπεύδουν πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὅλοι φαιδροί. Πόσον ὄραία εἶναι ἡ ζωὴ!

Τὰ δένδρα, ὁ γαλανὸς οὐρανός, ὅλα αὐτὰ μᾶς ὑποδέχονται, ὅλα ψάλλουν, ὅλα ζωογονοῦνται, καὶ μία φαντασμαγορία ἀπλόνεται. Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου μας, ὑπάρχει ὁ ξενὸν, ποῦ θὰ μᾶς δεχθῇ. Βλέπτε; μία κόρη μετὰ ὄραία μάτια μᾶς περιμένει χαροπὴ στὸ κατόφλι.

Ἐλπίς, ἔρως, νεότης. Τί παρήγοροι Σειρήνες! Τρέχετε ἐμπρὸς μας, ἑλαφραὶ καὶ πετακταί, ἐπάνω εἰς τὴν γλόχην καὶ μᾶς παρασύρετε γελαστῆς πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

Τὸ ἡχηρὸ γέλιο σας τονώνει τὸ θάρρος μας.

Ἄλλ' ὁ ὀρίζων ὀπισθοχωρεῖ. Πρέπει νὰ βαδίσωμεν ἀκόμη, πρέπει νὰ ὀδοιπορήσωμεν καὶ τὴν ἐπαύριον καὶ τὴν ἐπαύριον.

Καὶ τὸ ραβδί φαίνεται τώρα περὶ βαρὺ εἰς τὰ χέρια μας καὶ ἡ ψυχὴ μας ἀποσταμένη ὀλιγοστεύει τὰς προσπαθείας της.

Ἄ! πόσον ὁ δρόμος εἶναι μακρυνός. Ἄ! πόσον ἡ ὀδοιπορία εἶναι δύσκολη! Ὁ οὐρανὸς σκοτεινιάζει, τὰ σκότῃ τῆς νυκτὸς κοντεύουσιν νὰ μᾶς περικαλύψουν.

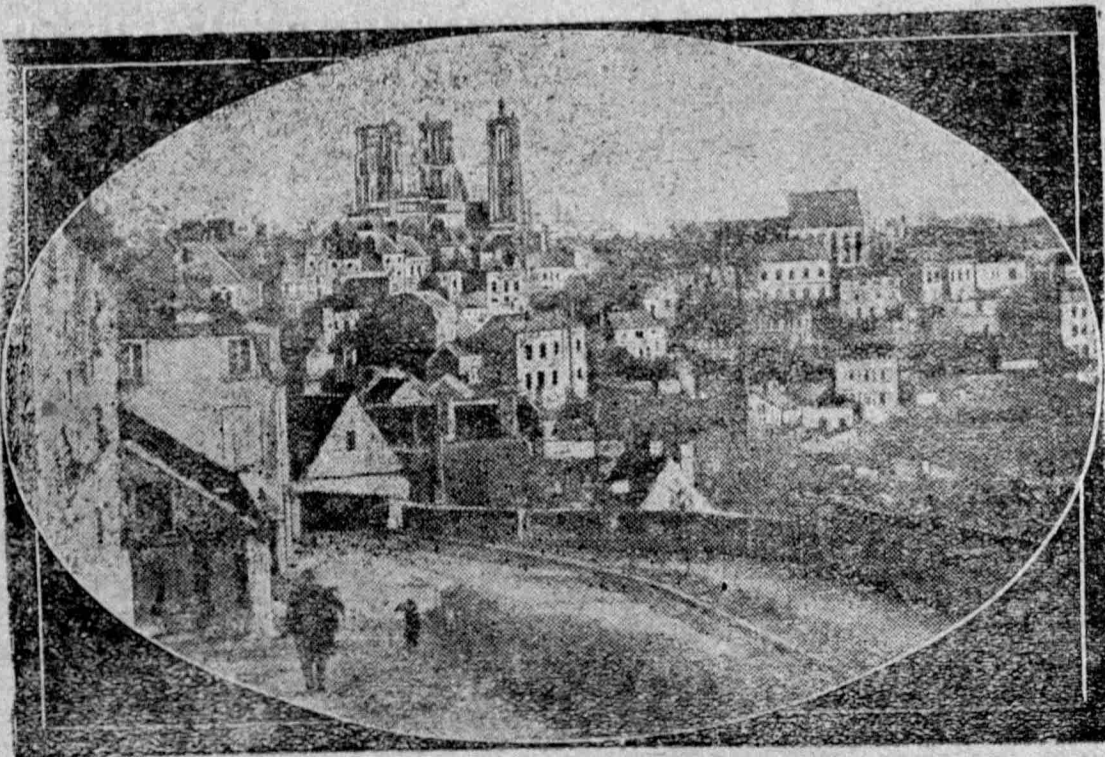
Ἄρά γε, θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ἰδοῦμεν ἀπὸ μακρυνὰ τὴν μακρυνὴν στέγην τοῦ ξενῶνος, ποῦ θὰ ἀναπαύσῃ τὴν κούρασίν μας;

Ταξιδιωτὰ, τρέχε πάντα ἐμπρός. Μὴ ἀπελπίζεσαι μάταια. Τώρα, σὲ λιγάκι, θὰ ἀναπαυθῆς ἀληθινά· ἰδοὺ ὁ ξενῶν, ἰδοὺ ἡ ὄραία κόρη, ποῦ σὲ περιμένει εἰς τὸ κατόφλι.

Ὁ ξενῶν εἶναι ὁ τάφος σου, ἡ κόρη ἡ Ἄθανασία.

(Claude Conturier)

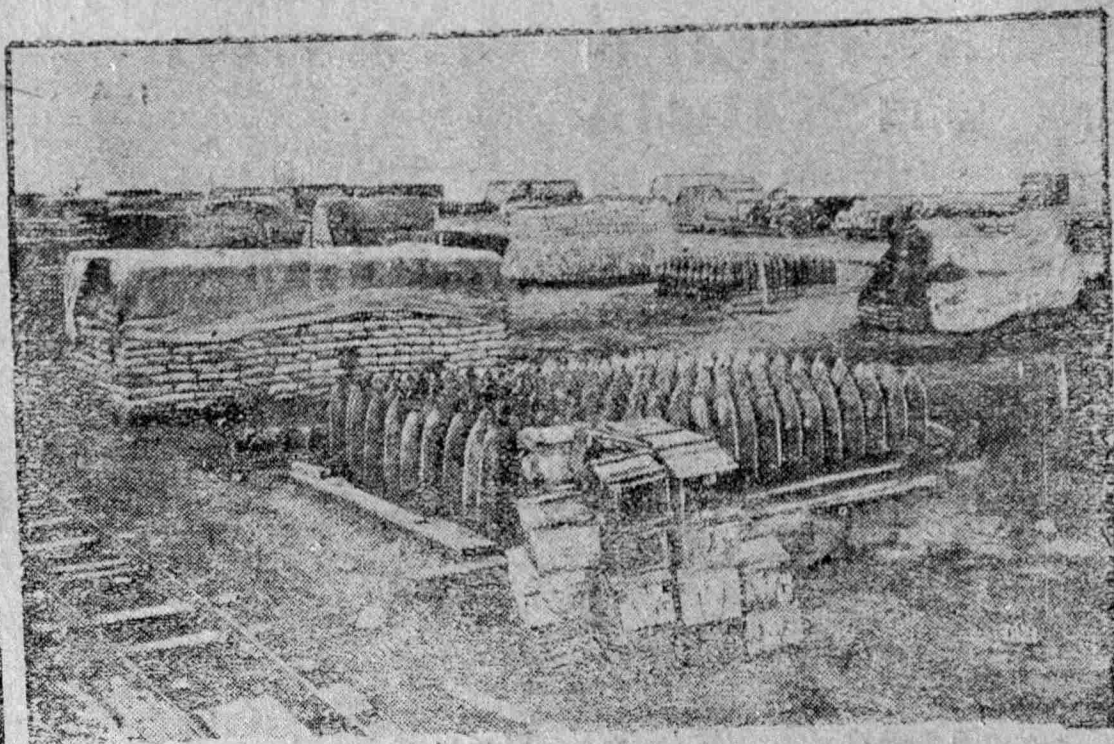
Θύμος.

Ἡ ὑπὸ τῶν Γάλλων καταστραφεῖσα πόλις Λάν.

Γερμανικός στρατός
έν τη πλατεία τής καταληφθείσης πόλεως Χάμ.

'Αγγλική αποθήκη πολεμφοδίων,
κυριευθείσα άθικτος παρά τὸ 'Ωμπενύι.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Υπάρχουν μερικοί έρωτες, κάποιες προτιμήσεις, αί όποιαί είναι βαθεία κολλημέναί εις τήν ψυχήν, τόσον εις τήν ιδικήν μας, όσον και εις τήν ψυχήν τών άλλων. Καί αύται αί ψυχικάί μας άναπηρίαί έκδηλώνονται μέ ένα τρόπον πολύ καταφανή για τούς άλλους, άδιόρατον δέ δια τόν έαυτόν μας.

Αί προτιμήσεις μας αύται-στρέφονται αϊφνης σέ κάτι μικροπράγματα, σέ κάτι χειρονομίας, εις λέξεις· κάθε ένας μας έχει αύτό τὸ μικρό τιμ και μέ αύτό ζή πολλά χρόνια, έως ότου τὸ βαρεθῆ και τὸ άνταλλάξη. Λέγω δέ άνταλλάξη, διότι κάμμιά φορά δέν είναι δυνατόν νά εύρεθῆ κάποιος χωρίς νά έχη αύτήν τήν ιδιοτροπίαν τής προτιμήσεως.

Άς εφήσω τούς άλλους νά μου ποῦν τί κάμνω έγώ και δς άσχοληθῶ σήμεραν μέ τὸ τί κάμνουν οί άλλοι. Ποιά, άλλως τε, είναι ἡ δουλειά τοῦ δημοσιογράφου; Ποιά άλλη, παρά νά κυτάζη τούς άλλους, χωρίς νά φροντίζη διόλου δια τόν έαυτόν του; Είναι ἡ αϊώνια κεράτσα, ἡ όποία θέτει εις λειτουργίαν όχι τήν γλώσσαν, άλλα τήν πένναν.

Είπα, ότι υπάρχουν αϊ χειρονομίαί και αϊ λέξεις. Αρχίζω από τας χειρονομίας.

Κάποιος, όταν τὰ μουστάκια δέν τὰ είχε καταδικάσει ἡ μόδα νά γίνουν φρύδια, είχε τήν μανίαν νά στρίβη μέ τὸ άριστερό του χέρι τὸ μουστάκι του και αύτό τὸ έκσμεν εις τέτοιον βαθμόν, ώστε δέν τὸ άφινεν, όποιαδήποτε δουλειά και αν έκαμνε. Άκόμη και όταν έτρωγεν, εύρισκε καιρόν νά τὸ στρίβη.

Βεβαίως, καταλαμβάνετε τί εϊμποροῦσε νά συμβῆ. Τὸ άριστερό μουστάκι ἦτο άρειμάνιο, ψιλοστριμμένο, άπειλητικό, σαν αϊχμή έφ' όπλου λόγης· τὸ άλλο πεισμένο, κατεβασμένο, άτημέλητο, σαν οὐρά βρογμένης γάτας.

Κάποιος άλλος είχε τήν μανίαν νά παίξη μέ τὰ δάκτυλά του, νά τὰ συμπλέκη, νά τὰ κινή σκλωτερῶς, νά κάμνη διάφορα σχήματα και τέλος νά

κάμνη τρόπους σαν πυροτεχνήματα καλοκαιρινῆς βραδυῆς. Αὐτός ἦτο ὁ κύριος Τρακατρούκας.

Άλλος, τρίτος, δέν εϊμποροῦσε νά καθήση ἤσυχά σέ μιὰ καρέκλα αϊώνίως· θὰ έκαμνε νά τρέμη τὸ δεξί του πόδι τόσον δυνατά, ώστε νά τρομάξη κανείς, ότι γίνεται σεισμός εις τὸ δωμάτιον εκείνο. Πηγαίνετε τώρα νά τούς κόψετε αύτήν τήν συνήθειάν των· θὰ συμφωνήσουν μαζί σας, ότι δέν είναι καλή, θὰ σας υποσχεθοῦν νά τήν κατοργήσουν, άλλα... δέν θὰ τὸ κάμουν. Διότι, αν τὰ κάμουν θὰ γίνουν δυστυχεις, θὰ νομίζουν, ότι κάτι τούς λείπει, ότι έχασαν μιάν άπόλαυσιν, ότι, τέλος, δέν ζοῦν άρμονικά.

Αὐτάς τας κινήσεις και τας συνθειάς εϊμπορεῖ πολύ καλά ν' άποδώσῃ ἡ πέννα ενός γελοιογράφου, καλλίτερα μάλιστα, παρά ἡ πέννα ενός χρονογράφου· γι' αύτό φύγω γρήγορα από τὸ κεφάλαιον αύτὸ των κινήσεων, δια νά μεταπηδήσω εις τὸ άλλο, των λέξεων.

Ὡ! αύτό έχει βάθος άμέτρητον. Υπάρχουν λέξεις, ποῦ έχουν κατακτήσει τας προτιμήσεις μερικῶν και χρησιμοποιοῦνται όπου τύχει.

Εεύρετε τὸν κ. Λοιπόν; Αὐτός δέν άφίνει φρά-

σι, ποῦ νά μή τήν άλατίσῃ μέ τήν λεξίτσα εκείνην αϊφνης, σας λέγει:

— Λοιπόν, αφού έπήγα στην άγορά και τὸ λοιπὸν εἶδα τὸν Γιάννη, τότε, λοιπόν, τοῦ λέγω: «βρὲ άδελφέ, θὰ μοῦ δώσης λοιπόν, εκείνα τὰ ρέστα, ποῦ μοῦ χρωστεις», και τὸ λοιπόν...

Είναι μιὰ πρόχειρη όμιλία τοῦ ανθρώπου αύτοῦ, ένα φωνογραφικὸ άποτύπωμα· υπάρχουν και άλλα.

Είναι αϊφνης ὁ κύριος Μαθές, κι' αύτός είναι άνυπόφορος.

— Μαθές σοῦ λέγω νά τὸ κάμης, γιατί, αν δέν τὸ κάμης μαθές, έχεις νά λογαριασθῆς μέ μένα μαθές...

Και τράβα κορδέλλα χωρίς τέλος, διότι υπάρχουν και συνέχαι. Μήπως ξεχάσατε τὸν αξιότιμον: «Ποῦ λέγει ὁ λόγος»; αύτός είναι μεγαλοπραγής και επιβλητικός, έχει αξιώσεις.

Κοντὰ σ' αύτόν ερχεται ὁ κ. «Ποῦ λές».

— Έτσι, λοιπόν, ποῦ λές, αγαπούσα μιά, διότι ποῦ λές ἦταν εύμορφη και τσακπίνα, ποῦ λές κάτι μάτια...

Μάτην διαμαρτύρεσαι και λές, ότι δέν λές τίποτα. Έκείνος εξακολουθεῖ νά διίσχυρίζεται, ότι κάτι λές.

Άς εφήσωμεν όμως αύτούς τούς κυρίους και άς εἰθωμεν εις τὸν κ. Αὐτόν.

Αὐτός — συγγνώμη πρέπει και έγώ νά χρησιμοποιήσω αύτήν τήν λέξιν — έμβαίνει παντοῦ, πλέκει φράσεις, κατασκευάζει ρήματα. Γίνεται: Αὐτός, απ' αύτοῦ, αὐτως, άπαυτώνει.

Και άκούεται οϊφνης:

— Έπήγαινα μέ βία στό γραφεῖόν μου και βλέπω αύτό, μέ πειάνει στην φλυαρία, έγώ τότε τὸν άπαυτώνω και φεύγω.

Τώρα τί σημαίνει αύτό τὸ άπαυτώνω, δέν ξεύρω. Καθεῖς τοῦ δίδει τήν ιδικήν του έρμηνείαν· σας άφίνω νά δώσετε σεῖς όποιαν προτιμάτε.

Ὁ μέγας Γερμανός άεροπόρος
λοχαγός Ράιτ.

ΒΑΣΙΛΙΑΔΗΣ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 522)

“Ελεγαν όλα αυτά ο Χρήστος με χειμαρρώδη γλώσσα. Διεκόπη, προς στιγμήν από δυνατόν βήχα και έξηκολούθησεν :

— Από τότε χρονολογείται το ζήτημά μου, από τον καιρόν εκείνον ή άηδία ήλθεν εις την ψυχήν μου και πολλές φορές έρωτούσα τον έαυτόν μου διατί ζώ. “Αν δέν ειχα τον μικρόν μου ‘Ιάκωβον, τό αγαπημένο μου αυτό παιδί, θά αυτοκτονούσα, θά έπεφτα στον ποταμόν. “Ολα τά έσκέφθην. Ναι, ξέρω καλά, ότι υπάρχουν καλλίτεροι τρόποι, διά να άποθάνη κάποις, πολύ καλλίτεροι από την αυτοκτονίαν. “Εξέλεξα, λοιπόν, ένα από τους τρόπους εκείνους. Διατί νά παραξενεύεσθε ; “Οχι, κατηγορήθην, ότι έσκότωσα κάποιον μου άπέδειξαν, ότι τον έσκότωσα. Είπα, λοιπόν, εις αυτούς : “Εστω, σύμφωνος ! είμαι δολοφόνος, καταδικάστε με. Τώρα δέν μου μένει, παρά να άποθάνω, και θά μείνω ίκανοποιημένος.

— “Αλλ’ επί τέλους, ειπεν ο ‘Αρθέζ με ζηρώτητα, έσκότωσες, έσκότωσες, Ραμπέρ ;

— “Αφήσατε τάς έρωτήσεις, σάς παρακαλώ, άπήνησεν ο Χρήστος, φοβερά ώχρός. Είτε έσκότωσα, είτε όχι, έξ αναμνήσεως της άγάπης, την όποιαν είχατε δι’ έμέ, και διά την άγάπην άκόμη, την όποιαν είχατε εις τον μικρόν μου, θά σάς άπευθύνω, κύριε ‘Αρθέζ, δύο παρακλήσεις.

— Ποίας ;

— Προηγουμένως ύποσχεθήτέ μου, ότι θά τάς κάμωτε.

— Ειπέ μου πρώτα προς ποίον όμιλώ, προς τον Χρήστον πολίτην Ραμπέρ ή τον δολοφόνον ;

“Ο Χρήστος ήνωρθώθη, ύψωσεν επί του ‘Αρθέζ

βλέμματα πλήρη πυρροῦ και τοῦ εἶπεν :

— Εἶσθε καλός και φιλόφρωνος. ‘Αγαπάτε τόν μικρόν μου, τόν αγαπάτε πολύ τὰ παιδιὰ εἶναι υπεύθυνα διὰ τὰ ἐγκλήματα ἢ τὰς τρέλλας τῶν πατέρων των ; Δι’ αὐτό ὑποσχεθήτέ μου, ότι θά κάμωτε διὰ τόν ‘Ιάκωβον, ότι θά σάς ζητήσω και ἂν ἀκόμη εἶμαι ὁ δολοφόνος τοῦ Παύλου Λαβερδάκ.

— ‘Αλλά εἶπες εις τοὺς δικαστάς σου...
“Ο Ραμπέρ διέκοψε τόν ‘Αρθέζ :
— Καὶ ἂν ἀκόμη ἤμουν ὁ δολοφόνος τοῦ Λαβερδάκ, συνεπλήρωσεν.

“Ο ‘Αρθέζ ἠσθάνθη ἄορίστως πως τὴν ἀθωότητα τοῦ ἀνδρος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὠμίλει ψυχρῶς διὰ τὸ ἐγκλήμα του.

“Ο ‘Αρθέζ οὐδέποτε ἠσθάνθη ἑαυτόν να τρέμη και ὁμως πρὸ τοῦ καταδίκου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιθανάτιος, ἐδοκίμαζε κάποιον τρόπον. Κάποιο γίγος τοῦ ἤρχετο. ‘Εφοβεῖτο, ότι θά ἀπεκάλυπταν εις τόν Ραμπέρ ἢ ἔν θῦμα ἢ ἔνα φωνέα.

— Θά κάμω, ότι θά μου ζητήσης.
— Λοιπόν, ειπεν ὁ Χρήστος, ἰδού, κύριε ‘Αρθέζ, δέν θέλω ν’ άποθάνω ἐπάνω εις τὴν λαιμητόμον ἢ λαιμητόμος κηλιδόνει περισσότερον ἀπὸ τὴν καταδίκην... “Οχι, θέλω να άποθάνω εις τὴν φυλακήν... με ἐννοεῖτε ; Κύριε ‘Αρθέζ, φοβοῦμαι, ότι ἡ φθίσις δέν θά φέρῃ τόσον ταχὺ τέλος.
— “Η φθίσις ; ειπεν ὁ ‘Αρθέζ. Μά τὸν ἤλιον, με τὴν χαράν, με τὴν δίαιταν θά θεραπευθῆς.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ειπεν ὁ Χρήστος. Λοιπόν, ἰδού τί θέλω, κύριε ‘Αρθέζ, τί σάς παρακαλῶ να μου κάμωτε. Θά σάς ζητήσω ἔνα βιβλίον, ἔνα καλὸ βιβλίον, διὰ να διαβάσω ἢ θά μου τό φέρετε, ἀλλὰ θά φροντίσετε να μου βάλετε μέσα ἀπὸ τὰ ἐξώφυλλον του ἔν φύλλον χαρτιοῦ βουτηγμένον εις τὸ δηλητήριον. Εἶναι εὐκόλον πρῶγμα αὐτό, δέν εἶναι ἔτσι ;

— Ναι, ειπεν ὁ ‘Αρθέζ.
— “Ενα δηλητήριον, έξηκολούθησεν ὁ Χρήστος, τό ὁποῖον να ξετελειώῃ γρήγορα τὴν ζώην. Θά τό φάγω τότε και τὰ πάντα θά τελειώσουν.

— Καὶ σέ ποῖο βιβλίον θέλεις να τό βάλω ;
— Θά προτιμοῦσα τὸ Σίλβιο Πέλλικο εις τό

βιβλίον αὐτό ἔμαθα να διαβάζω, ἴσως εις αὐτό μάθω να άποθάνω.

— “Εχει καλῶς, ειπεν ὁ ‘Αρθέζ.
— Μοῦ τό ὑπόσχεσθε ;
— Μάλιστα !
— “Εχει καλῶς, ἀπήνησεν ὁ Χρῆστος ψυχρῶς. “Επειτα ἐπανελάθεν :

— “Η ἄλλη παρακλήσις μου εἶναι διὰ τόν ‘Ιάκωβον. Κύριε ‘Αρθέζ, θά ὑπάγετε εις τόν κύριον Δανιὴλ Μορτάλ. Δανιὴλ Μορτάλ, θά ἐπιθυμηθῆτε τό ὄνομα ;

— Τόν γνωρίζω τόν ἴδιον, ειπεν ὁ ‘Αρθέζ. Πῶς ὁ Μορτάλ εἰμπορεῖ...
— Εἰμπορεῖ τί ; ... να ἔχη σχέσιν με ἐμέ ; “Ω ! Τόν ξέρω πολὺ λίγο, μόνον ἔχει κατὰ χαρτί μου. “Υποσχέθη, ότι θά δώσῃ σὶν ‘Ιάκωβον καὶ... Λοιπόν, ὁ κύριος Μορτάλ θά σάς δώσῃ ἔνα ἔγγραφο κλειστό σὲ φάκελλον. “Αν σάς ἐρωτήσῃ ὁ, τιδήκατε πρῶγμα, μὴ ἀπαντήσετε τίποτε... τό δὲ ἔγγραφο, ποῦ θά σάς δώσῃ, θά τό φυλάξετε, ἀλλὰ προσεκτικῶς, κύριε ‘Αρθέζ. “Ω ! σάς τό παρακαλῶ πολὺ αὐτό, και ὅταν ὁ μικρός γίνῃ εἰκοσι χρόνων, τότε θά τό ἀνοίξετε... Θά εὐρετε μίαν ἐκπληξίν, ἔνα εἰσόδημα... δέν ξέρω τί... τέλος. Μοῦ ὑπόσχεσθε, ότι θά πάτε να πάρτε αὐτό τό ἔγγραφο, ότι θά τό φυλάξετε και δέν θά τό ἀνοίξετε, πρὶν ἔλθῃ ὁ καιρός, ποῦ σάς εἶπα ;

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥΡΚ - ΤΑΤΛΗΣΗ

Γλυκύσματα διάφορα, τσοκολάτες, μπουλαμάδες κλπ. προϊόντα γνήσια ἐκ σταφυλῶν τοῦ ἐν Οὐσα ἱφ ἐργοστασίου ΦΟΥΑΤ και Σας εὐρίσκονται παρὰ τοῖς κυρίοις

Γ. Δημητριάδῃ και Γ. Αντωνιάδῃ, ἐν Πόλει, Βαλὸν Παζάρ, Τασταϊάρ, 209 και 155. Τηλέφωνον : Σταμπούλ, 540.
“Ο ἄπαξ δοκιμάζων αὐτά, ἀδύνατον να μὴ γίνῃ τακτικῶς ἀγοραστῆς.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 530)

“Η εἰδησις ἐκείνη διεδόθη μεταξύ τῶν ἐργατῶν με ταχύτητα κεραινοῦ, τό παράπηγμα ἐπλημμύρισεν ἀπὸ ἐργάτας και ἐδέθησεν ὁ ‘Ερρίκος να ἐνοικήσῃ εις τὴν θέλησίν των και να φερθῆ θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῶν ὤμων των. “Ο Μίλυ και ὁ Λαμπλάν ἐφώναζαν δυνατώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

“Η δεσποινίς Λόουελ, ἀκούσασα τὴν θορυβώδη ἐκείνην διαδήλωσιν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τό παράπηγμα, ὅπου ἔμεινε, και ἔτρεξε πρὸ τῆς θριαμβευτικῆς παρελάσεως, συνήνησεν τόν ‘Ερρίκον και τόν παρακάλεσε να ἐμβῆ εις τό κατάλυμά της. “Ο Μονταρὲ τὴν στιγμήν ἐκείνην δέν εἶχε, βεβαίως, ἄλλην θέλησιν ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν ἐργατῶν, ποῦ τὸν ἐσήκωνον εις τοὺς ὤμους των. Οὐδὲ πάλιν, γνωρίζοντες, ότι ἡ δεσποινίς Λόουελ ἦτο μνηστὴ τοῦ μηχανικοῦ, ἐμβῆκαν εις τό παράπηγμα, ὅπου ἔμεινε, και ἐφώναζαν :

— Ζήτω ὁ κύριος και ἡ κυρία ‘Ερρίκου !

“Η μεγάλη αἰθουσα ἐγέμισεν ἀπὸ πλήθος. Κατὰ διαταγήν τῆς Μαίρης, ὁ Τηλέμαχος ἐφωρην ὅτι κρῆσι ὑπῆρχεν, ἰδίως σαμπάνις και μικρὰ γλυκύσματα. Τέλος, ὁ Μονταρὲ ἀπετέθη εις τό ἔδαφος και παρήλασαν πρὸ αὐτοῦ οἱ ἐργάται, δίδοντες χειραψίας ζωηράς.

“Ο πατήρ ‘Αθανάσιος, θέλων να ἐπωφεληθῆ τὴν στιγμήν ἐκείνην τῆς ἀρμονίας, ἀνήγγειλεν, ότι θά ἐκῆμεν λειτουργίαν και θά ὑψόλογι τὸ ὄργανον. Οἱ ‘Ιρλανδοί, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν χαράν των, ἠτοίμασαν ἔνα πρόχειρον βωμόν ἔνας σταυρὸς ἀπὸ λευκὸν ξύλον ἐστήθη και ὁ ἱεραπό-

στολος ἐτέλεσε τὴν λειτουργίαν παρουσίᾳ τῶν καθολικῶν, οἵτινες ἦσαν γοητευμένοι, τῶν διαμαρτυρομένων, οἱ ὁποῖοι ἐτήρουν σεβασμόν, και τῶν ἐκπληκτικῶν ‘Ινδῶν.

“Ο Λόουελ, διὰ να πανηγυρίσῃ τὴν νίκην, καθῶς και διὰ να κερδίσῃ τὰ πνεύματα τῶν νικηθέντων τῆς χθῆς, προσεκάλεσεν εις γαστράκι ὅλους τοὺς κυριωτέρους ἀρχιεργάτας και μηχανικοὺς ἄνευ διακρίσεως κόμματος. “Επίσης προσεκάλεσε και τὸν Βακοντάκκα, τὸν ὁποῖον δέν εἶχε ἀναγγωρίσει ὑπὸ τὴν Ἰνδικὴν του περιβολήν, ότι ἦτο ἐκείνος, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ εις τό θέατρον τῆς Νέας ‘Υόρκης.

“Ο Σιου εἶχε τό θαρρὸς να δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν. “Ελήγαν, λοιπόν, ὅλοι εις τό παράπηγμα, ὅπου ὁ Λόουελ εἶχε προετοιμάσει συμπόσιον ἀντάξιον τοῦ Λουκουλλοῦ. Τὴν ὥραν, ποῦ θά διενέμετο τό δεύτερον φαγητόν, ὁ Τηλέμαχος, ἀναζητῶν πινάκια εις ἔν ἐρμάριον, ἤρχισε να γελῶ ὀμηρικῶν γέλωτα.

— Τί τρέχει και εἶσαι τόσον χαρούμενος ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Μαίρη.

— “Ο κύριος Δόυλ... ἀπήνησεν ἐκείνος, γελῶν ζωηρότερον.

— Τι ; ὁ κύριος Δόυλ ; ἠρώτησεν ὁ ‘Λόουελ ἐγαιρόμενος, αὐτὸς ὁ ἀλήτης ἔδω ;

“Εἶρον πραγματικῶς τὸν κ. Δόυλ ἐξαπλωμένον εις τό βάθος τοῦ ντολαπιτοῦ.

— “Εμπρός, βγῆτε ἀπ’ ἐμεῖ ! τοῦ ἐφώνησεν ὁ Λόουελ.

“Επειδὴ δὲ δέν ἐκινεῖτο, ὁ Λόουελ τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸν γαστράκι και τὸν ἔσυρε πρὸς τό τραπέζι.

— Θέλατε να μᾶς κάμωτε τὴν τιμὴν να γευματίσετε μαζί μας ; τὸν ἠρώτησε με εἰρωνείαν.

— Να γευματίσω ; τί καλλίτερον ἀπ’ αὐτό, ἐψέλλισεν ὁ Δόυλ.

— “Ενα ποτήρι κρῆσι !

— “Ἦσυχάσατε και καθίσατε με τὴν ἀνεσίαν σας κάναεις ἔδω μέσα δέν λέγει τό κακόν σας.

— Εἶσθε καλή, δεσποινίς Λόουελ, πολὺ καλή, ἀλλὰ ἐπιτρέψατέ μοι ν’ ἀποσυρθῶ, σάς παρακαλῶ...

— “Οχι, κύριε, τῷ ειπεν ὁ ‘Ερρίκος, ἔχω να σάς ὀμιλήσω. Μείνατε και φάγετε ἢ θά μιλήσωμεν κατόπιν.

“Ο Δόυλ, ὁ ὁποῖος ἦτο νησιωδὸς ἀπὸ εἰκοσιεσσάρων ὡρῶν, ἔφαγε και ἔπινε. Καὶ ὅταν ἠσύχασε κάπως τὸ πνεῦμά του και περιέφερε τὰ μάτια του γύρω εις τοὺς συναθροισμένους, ὠχρίασεν, ὅταν εἶδε τὸν ἱεραπόστολον.

— Πιστεύσατέ με, ποῦ ειπεν ἐκείνος, ότι, ἂν σάς ἐκράτησαν ἔδω αἰχμάλωτον, τοῦτο ἔγινε παρὰ τὴν θέλησίν μου.

— Τὰ ἀντίποινα ! ἐφώνησεν ὁ Στροντέμπεργ, ἦλθε τώρα ἡ σειρὰ σας, κύριε Δόυλ.

— “Αντίποινα ! ἐπανελάβε κατάκλητος ὁ Δόυλ. “Ο πατήρ ‘Αθανάσιος ἤθελε να ἐκδιεπθῆ λίγο και ἀπήνησεν με σοβαρόν ὕφος :

— Μάλιστα, κύριε Δόυλ, θά κρημασθῆτε πιθανῶς, καθῶς σάς τό εἶχα προειπεῖ τό ἀξίξετε, ἄλλως τε, διότι ἀφήκατε να σκοτωθῆ ὁ Γερὴν ἄλλὰ, προσέξατε, θά λιποθυμήσετε. Εἶμαι σάν και σάς ἐγώ, δέν ἔχω πλέον πάθη, εἶμαι ἡσμεος, ψυχρός, ἀπαθῆς και, προκοῦ στείλω ἔνα ἀνθρώπων εις τὸν θάνατον, θέλω να τὸν πείσω, ότι εἶναι ἐνοχος και ότι ὅλα διεξήχθησαν καθῶς πρέπει.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΡΗΦΗΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΠΔΥΜΗΣΙΩΝ τελευταίου συρμού ἐν Πέραν, παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον Κραϊνερ, ὁδὸς Σιμέλ, ἀριθμ. 5.

Εἰδοποιεῖται τὸ σεβαστόν δημόσιον, ότι ἡ κ. Χαρίκλεια Φιλίππιδου εις ἐποχὴν, καθ’ ἣν τὰ ὑφάσματα εἶναι πολὺ ἀκριβά, ἐπιθυμοῦσα να παράσῃ εὐκολίαν εις τοὺς πελάτας αὐτῆς, ἀπεφάσισε να κόπῃτε πελοῦζια πρὸς 10, ταῖωρ πρὸς 25 και να κόπῃτε και να πρὸδῶρ συγχρόνως πρὸς 50 γρόσια και να ράπτῃ εις λίαν συγκαταβατικῶς τιμὰς νημφικῶς ἐσθῆτας.

'Ασ'Ολα

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΣΟΥ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Δειλά-δειλά ο ήλιος έβγινε πίσω από το καταπράσινο βουνάκι κι' εγώ καθήμενη μοναχός κάτω απ' ένα πλατανάκι. Γύρω μου γελοῦσε ή ερημιά, τα πουλιά πετούσαν τσίριρα-τσιρίρα και γλυκοτραγουδοῦσαν στα άνθισμένα τα κλαδιά. Τ' άγέρι του βουνού εχάιδεσε τα φύλλα μιάς συκιάς και μ' έφεργε μιά μυρωδιά κλεμέν' από τα σῦκα.

Έκει κάτω, στον ίσκιό μιάς λιας, κοῦραστικοί διαβράται ζητούσαν ανάπανοι. Παρέκει, μέσ' στην λαγκαδιά, μιά βρύση τραγουδεύσε ... Ποιός ξέρει ποιά θαμμέν' άγάπη να θρηνοῦσε ... Τα τρυφερά άρνάκια βοσκούσαν με χάρι τον επέραντο τάπητα της χλόης και το γλυκό τραγουδι του βοσκῶ μ' ενέπνευε την γλυκιά διάθεση για σκέψεις, όνειρα και πόθους. Θαρρείς πῶς ή φύσις ήτο μάγισσα και μέ' τα βότανά της μ' έκαμνε να νομίζω πῶς εἶμαι σ' άλλους κόσμους, σ' ὕψη αἰθέρια, ὕψη ἰδανικά ...

Εἶχα σχεδόν μεθύσει από εὐχαρίστησι και μιά ... ἀποτύμιά φανή, ποῦ ήτο μελωδία, μουσική, τίς αἰδέ! ...

— Λοιπόν, τέτοια χαρακίηρα μόρφωση; Ξέχασες τούς ὅρκους σου, ξέχασες τῶς ὑποσχέσεις σου, ξέχασες τὰ πάντα; Δέν σε κόπτι η συνείδησις, ὄχι;

Προσάθησα να διῶ πίσω από το δένδρο ποιά ήτο ή φωνή αὐτή, ὁπότε βλέπω την ὀκνή 'Εκείνης ... ποῦ εἶχε πειά ἀναχωρήσει.

— Δεσποινίς! μιά στιγμή, συγγνώμη! θά σῶς πῶ καί ...

Γύρισε το ξανθό της κεφαλάκι, γέλασε ὀλίγο και κατόπιν ἐξηφανίσθη.

Ο ήλιος εἶχε δύσει τα πουλιά ἔπαυσαν να τραγουδῶν και πετούσαν βιαστικά να πάνε σ' ἕτε φωλιές τους. 'Ερείπει ἐκεῖ κι' ἐκαμπτόμην πῶς να πάρω την καρδιά της ... εἰς οὐ βγῆμε το φεγγάρι.

Και πραγματικῶς, όταν ἀνοιξα τὰ μάτια μου κι' εἶδα από το παράθυρό μου το φεγγάρι, εἶπα: — Ἀγαπητό μου φεγγαράκι, πῶς της συγγνώμην και την ἀγαπῶ πολύ.

E. ΜΑΚΡΙΑΝΣ

ΖΗΤΕΙ θέσιν τροφῶν ὁμογενῆς παρομάνα, τῆς ὁποίας τὸ γάλα ἀνεγνωρίσθη ἰατρικῶς ὡς ὑγιεινότατον. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΖΗΤΕΙ θέσιν βοηθοῦ λογιστοῦ νέου, γνωρίζων τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν καὶ ὀλίγην δακτυλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς καταναλωτὰς οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Όσοι θέλετε να δοκιμάσετε γνήσια κρασιά και εὐγευστα ρακιά, ἀποταθῆτε εἰς τοὺς κυρίους **Θωμᾶν Παπαζιώγαν** και **Ἰωάννην Νομικόν**, ἐν Μικρῷ Ἐθνικῷ χάν, ἀριθμ. 17, Γαλατᾶ. Παρὰ τοῖς ἰδίοις εὐρίσκονται κονιάκ παλαιὰ εἰς φιάλας και εἰς βαρέλια, καθὼς και λικέρ ἠγγυημένα εἰς φιάλας κτλ.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

M. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ και **A. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ**

ἐν Γαλατᾶ, Ὁμῆρ Ἀμπιτ χάν, 14-15,

ἀγοράζει και πωλεῖ εἰς τὰς τρεχούσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὄλα τὰ εἶδη τῶν χειρογέρφων, ἐξαγγυρῶντι τεκομερίδια λήξαντα και ἐξελέγγει ὄλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν.

Τηλέφωνον: Μπέγγιουλου, 1912.

'Απρίλιος ἦλθε, κοινὴ ἔορτή,
τὰ ψεῦδη σου ἄφες και ἔσο πιστή.

'Η φύσις προβάλλει μὰ ἄνθη τερπνὴ
και λάλον ἠθῶνι κι' αὐτὸ ἀγρυπνεῖ.

'Η δρόσος εἰς τ' ἄνθη γλυκὰ τὴν αὐγὴ
τὰ λούζει, τὰ τέρπει, ὁ ἥλιος πρὶν βγῆ.

Τρολλὴ πεταλοῦδα κοντὰ τῶν γυρῶ
κι' ἀπ' ἄνθος εἰς ἄνθος τὸν βίον περνῶ.

'Αρέσκει τὰ ἄνθη εἰς ταῦτα να ζῆ,
ἀλλὰ πεταλοῦδα γιὰ πάντα πεζή!

'Αρέσκειται σ' ὅ,τι ἐμπρός της βρεθῆ,
χωρὶς να γνωρίζη κι' αὐτὴ τί ποθεῖ

'Απρίλιος ἦλθε, κοινὴ ἔορτή,
τὰ ψεῦδη σου ἄφες και ἔσο πιστή.

Τὸ βλέμμα σου ῥίψε σ' αὐτὰ τὰ πουλιά,
ποῦ σ' ἀγνωστα δένδρα δέν κτιζοῦν φωλιὰ.

Τὸ σύμπαν γυρίζει κοινὴν τροχίαν,
πλὴν μόνο σὲ σένα δέν δίδει χροιάν.

Μονάχα σὲ σένα τὸ μέγα κακὸ!
τὸν δόλο, τὸ ψεῦδος, γιὰ πάντα γροικῶ!

Κ' ὁ ἄλλος 'Απρίλιος, σὰν ἔλθῃ, θά πῶ
κι' αὐτὸ ψεῦδος εἶναι πῶς λές: σ' ἀγαπῶ!

'Απρίλιος ἦλθε, κοινὴ ἔορτή,
τὰ ψεῦδη σου ἄφες και ἔσο πιστή!

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΑΡΜΕΝΑΚΗΣ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ 'Ασ'Ολα

Ο κ. Ἰλποκράτης Σ. Κάλφας, εἰς δέκατον τρίτον κατάλογον

τὴν δ. Βαρδάρην Γεωργοῦλη (ἐν Κουρούτσερμε).

Ο κ. Ἀντώνιος Βασιλόπουλος τὰς δ. θυγατέρας του Εὐφροσύνην και Πολύμνιαν (ἐν Γεδῆκ-πασά).

Ο κ. Πρόδρομος Χαριτόπουλος, εἰς ἕκτον κατάλογον

τὸν κ. Πρόδρομον Κοντζόγλου (ἐν Πέραν).

Ο κ. Στέφανος Μαργαρίτης, εἰς τρίτον κατάλογον

τὸν κ. Λεωνίδαν Σ. Μαδενζῆν (ἐν Γαλατᾶ).

Ο κ. Α. Λυσούδης, εἰς πέμπτον κατάλογον

τὸν κ. Νικ. Νικολαΐδην (ἐν Ὑψωμαθείοις).

Ο κ. Δημ. Λασκαρίδης τὸν κ. Ἀντών. Στυλιανίδην (ἐν Παντειχίῳ).

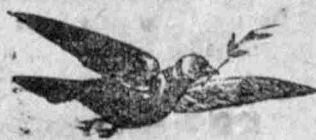
Ο κ. Ἰωακείμ Δημητριάδης τὸν κ. Ἀντώνιον Μαστοράκην (ἐν Ἐγρί-καποῦ).

Γνήσιοι οἶνοι και εἰνοπνευματώδη πρῶτα, προελεύσεως Γαυοκῶρων, εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς, εὐρίσκονται εἰς τὰς φημισμένας ἀποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

ἐν Γαλατᾶ, Φερμεντζιλέρ, 102.

Όσοις θέλω τὴν ἐγγύειαν σου, ἄς πῶ προσέξω.

Σῆμα καταστήματος.

Μὴ σκέπτεσθε ἀπὸ ποῖον κατάστημα να προμηθευθῆτε τὰ βούτυρά σας.

Τὰ μόνα εἰδικὰ ποιῶντα εἶναι τὰ ἐν Γαλατᾶ (ὁδὸς Χαλήλ Πασᾶ και ὁδὸς Τοῦνελ) και Πέραν (πλατεία Τοῦνελ) καταστήματα ἐμπιστοσύνης τοῦ κ. Κ. ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, ὅπου ὑπάρχουν βούτυρα μαγειρικῆς, ὡς και φρέσκα τῆς ἡμέρας, διαφόρων ποιότητων, εἰς τιμὰς εὐθηνὰς και προσιτὰς εἰς ὄλους, δηλ. ἀναλόγως τοῦ χρήματος, ποῦ θά διαθέσετε, θά εὐρετε και τὰ βούτυρά σας, ὄλα καλὰ, εὐγευστα και καθαρά.

'Ελλ. Φιλολ. Σύλλογος. — Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο ἑκτακτος συνεδρία τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου, εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίμου Ἀναστασίου Χρησιτίδου, χρηματισαντες προέδρου αὐτοῦ. Ὁ ἐπιμνημόσυτος λόγος ἀνετέθη εἰς τὸν διακεκριμένον τῆς πόλεως μας ἱατρὸν και ἐμβριθῆ ἐπιστήμονα κ. Κλεόβουλον Κομπολάτον, ὅστις και μετὰ πολλῆς δεξιότητος, ἐν μέσῳ ἀρκουτοῦ ἀμφοατηρίου, ἐξέθεσε τὸν βίον τοῦ ἀειμνήστου ἱατροῦ, ἀναλύσας τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτοῦ ἔργα και τὴν ἐν τῷ Συλλόγῳ δράσιν του. Ἡ κριτικὴ αὐτῆς μελέτη ὑπερήρесе εἰς τὸς ἀμφοατῆς, οἵτινες και συνεχάρησαν τὸν λιγὸν ἀγορητὴν.

Θάνατος. — Τὴν Τετάρτην 28 Μαρτίου παρέδιδε τὸ ἀνεῦμα, ὑπακούσασα εἰς σκληρὰν νόσον, ἡ Ζωὴ Ν. Κεφαλιδοῦ, θυγατὴρ τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ πόλει μας τυπογράφου κ. Ν. Κεφαλιδοῦ. Ἡ μεταστάσις, νεαρῶτατῃ τῇν ἡλικίαν, συνεκέντρωσε πολλὰς ἀρετὰς και προσόντα, τὰ ὁποῖα εἶχον προσεκλήσει τὴν συμπάθειαν και τὴν ἀγάπην πάντων τῶν γαστῶν. Ἐλατρώετο κυριολεκτικῶς ὑπὸ τῶν γυναικῶν και τῶν ἀδελφῶν της, τῶν ὁμοίων ἢ τῶσιν στοργῇ εἰς οὐδὲν ἴσχυσεν. Ἡ κηδεῖα τῆς ἀνεχοῦς νέους ἐγένετο τὴν ἀπαύσιον συγκινητικωτάτη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας. Εἰς τοὺς πενθούνας τὴν ἀπόλειαν της ἀπευθύνομεν τὰ συλλυπητήριά μας.

Συκοφαντιῶν ἀναίρεσις. — Ἐπειδὴ καλοθεληταὶ τινες κακοβούλως διέδιδον και διαδίδουσι εἰσῆτι, πρὸς ἐξυπηρετήσιν ἰδιοτελῶν συμφερότων, ὅτι τόσον ἐγὼ ὅσον και ἡ μήτηρ μου προσεβλήθημεν ὑπὸ ἐξανθηματικῶν ἀναγκάζομαι, ἕπως δημοσίῳ κατηγορηματικῶς διαψεύσω τὰς κακοκακοῖς ταύτας φήμας, και δηλώσω, ὅτι τόσον ἐγὼ ὅσον και ἡ μήτηρ μου οὐδέποτε, χάριτι θεοῦ, προσεβλήθημεν ὑπὸ ἐξανθηματικῶν και ὅτι ἀπολαύομεν ἀκρας ὑγείας, πρὸς μεγίστην μὲν χαρὰν τῶν πολλῶν εὐλιχρωτῶν ἡμῶν φίλων, ἀφᾶτον δὲ λήσῃν και ἀπόγνωσιν τῶν ἐν λόγῳ κερτιῶν και κυρίων.

Δημήτριος Ν. Μίλας

Διευθυντῆς τῶν ὁμοιύμων Ἑσπαιδευτηρίων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΓΑΪΤΑΝΟΣ
ΕΥΦΗΜΙΑ Κ. ΦΡΥΔΑ
Ἐμνηστεύθησαν
ἐν Μακροχωρίῳ τῇ 1 Ἀπριλίῳ 1918.

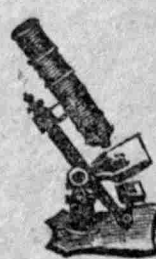
Στοὺς ἀρραβῶνας τῆς Ἀρίστης Ζησιάδου μετὰ τοῦ Γερασίου Ποταμιάνου, τελεσθέντας τῇ 25 Μαρτίου 1918.

Σ' αὐτὴν τὴν ἡλιόλουστη τῇ μέρα,
ποῦ ὄλα πῆραν ὄρι μαγικὰ,
ψάλλουσε τὰ πουλιὰ ζευγαρωμένα,
τὴν ἔνωσά σας τὴν ἁρμονικιά!

Και λίνε τῆς Ἀγάπης τὰ τραγοῦδια
μὲ πάθος και μ' ὀλόγλυκο σκοπὸ,
και ραίνουσε μ' ἄνθους τὰ ἀγγελούδια,
τὸν δρόμο τῆς ζωῆς τὸν γλυκὸ!

Σὲ τέτοια μιά οὐράνια συμφωνία
εἶθε να ζήσετε παντοτινὰ,
στὸν βίον σας Χαρὰ και Εὐτυχία
να λέμπουν σὰν ἀστέρια φωτεινὰ.

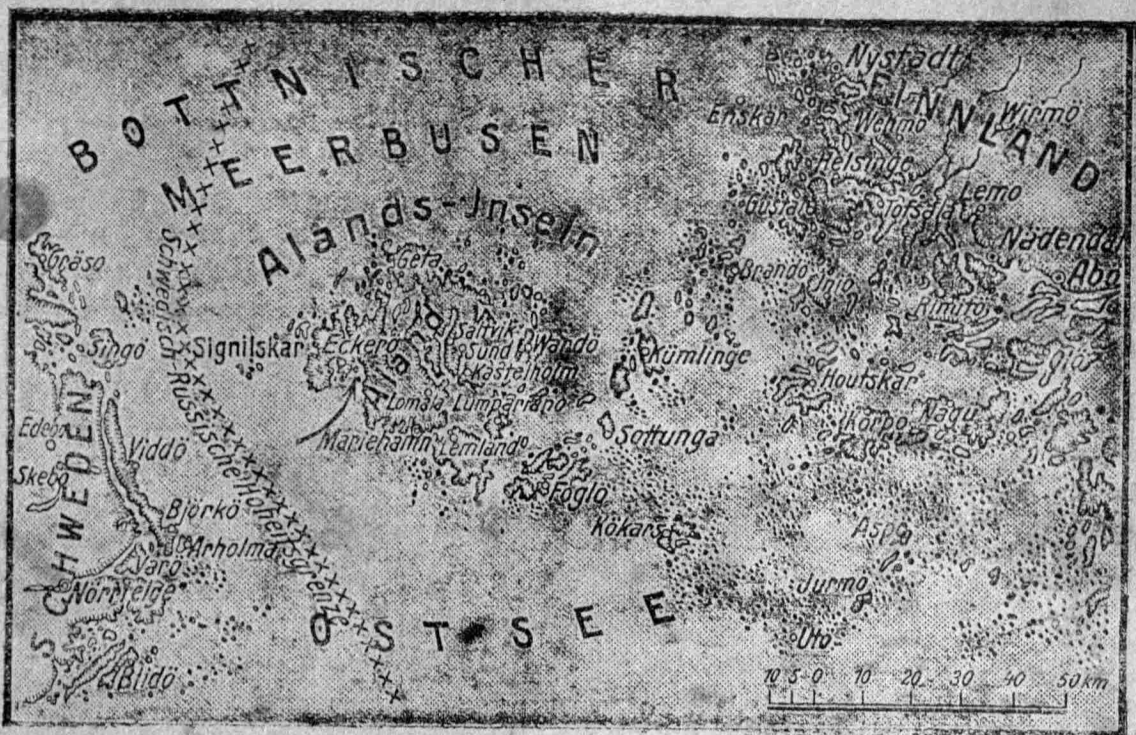
A.

ΧΗΜΕΙΟΝ ΑΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Πέραν, Γαλατᾶ-Σερβί,
ἀδιέξοδος Ἀζναβούρ. — Τηλ. 1544.

Χημικὰ και μικροσκοπικὰ ἐξετάσεις παντὸς εἶδους, ἀφορῶσαι τὴν παθολογικὴν διάγνωσιν. Ἀναλύσεις βιοτεχνικὰ ποτῶν, τροφίμων κτλ.

Ο εν τῷ Δ. μετώπῳ τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν ἔχων στρατηγὸς Φώκ.

Χάρτης τῶν γερμανικῶν στρατιωτικῶν κινήσεων ἐν ταῖς νήσοις Ἄλανδ.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΓΑΜΒΡΟΣ

Εἰς τὴν προχθεσινὴν μας δῆλασιν, διὰ τῆς ὁποίας γνωστὴ κυρία ἐζήτησε τὸ κατάλληλον πρόσωπον πρὸς ἀποκατάστασιν ὀρφανῆς κόρης με ἀρκετὴν πατρικὴν περιουσίαν, ὄρακοι ἐσπευσαν ν' ἀπαντήσουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῶν...

Κατὰ δυστυχίαν, ἐνεκεν αἰφνιδίας ἀδιαιτίας τῆς ἐν λόγῳ κυρίας, αἱ ἐπιστολαὶ εὐταὶ ἐστάλησαν πρὸς ἐμέ, μετ' ἡν παρόκλησιν τὰ πρεθὼ ἐγὼ εἰς τὴν κατάλληλον μεταξὺ τόσων μησητῶν ἐκλογὴν.

Τὴν σημερινὴν θέσιν μου τὴν συγκρίνω πρὸς τὴν τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου, μετ' ἡν διαφορᾶν, ὅτι εἰς ἐμέ λείπει, ὄχι μόνον τὸ χρυσὸν μῆλον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εὐτελεῖς φυσικὸν μῆλον, ὡς τιμώμετόν ἀντὶ πέντε γροσίων μόνον!

Κατὰ συνέπειαν, εἰς τὸν εὐτυχῆ μησητῆρα, ἀντὶ μῆλου, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω, θὰ τοῦ δώσω τὸ ἀντίτιμόν του!

Παραθέτω, λοιπόν, τὰς ἐπιστολάς καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, τοῦ ὕφους, τῶν ἐκφραζομένων ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, θέλω σχηματίσει ἰδέαν τινά, παρακαλῶ δὲ συγῆμα τὰς χοριτωμέτας ἀναγιστριὰς τοῦ «Ἀπ' Ὅλα», ὅπως μετὰ προσοχῆς παρακολουθήσουν τὸ ζήτημα, προλαμβάνουσαι ἐν ἀνάγκῃ πιθανὴν βεβιασμένην κρίσιν μου.

Ἐπιστολὴ Α΄.

Ἀξιότιμος κυρία,

Ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» τὴν σχετικὴν πρὸς ἀντικατάστασιν ὀρφανῆς κόρης εἰδοποίησίν σας, καὶ καλὴν ἐλογισάμην, ἵνα ἀποταθῶ.

— Φίλε μου, καλῶς ἐλλογίσω, ἀλλὰ σὺλλογίσου, ὅτι δὲν ζητοῦμε γαμβρὸν πρὸς ἀντικατάστασιν!

Δὲν ἀντικαθίστανται, μ' ὄσην εὐνολίαν φαντάζεσαι, οἱ γαμβροὶ! Ὅχι μόνον δὲν ἀντικαθίστανται, ἀλλὰ ἀποκαθίστανται μάλιστα ἀντίοτε εἰς βάρος τοῦ πενθεροῦ! καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς, πρόκειται περὶ ἀποκαταστάσεως!

Εἶμαι νέος 26 ἐτῶν καὶ διπλωμέτης τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἐπομένως δικηγόρος.

— Προκειμένου περὶ τῆς ἡλικίας σου, ὀφείλεις νὰ μοῦ σταίης τὸ βαπτιστικόν σου, διότι καθόλου

Πωλοῦνται σχεδὸν δωρεάν:

Κατάστημα μετὰ δωματίου εἰς κεντρικὸν μέρος. Οἰκόπεδον εἰς κεντρικὸν μέρος. Γαίαι ἐν Μόλιεπε, πλησίον τοῦ σταθμοῦ. Ἀπευθυντέον: Μέγα Ἐθνικὸν Χάτιον, 45.

Comptoir de l'Acétylène

Ἐν Γαλατῇ, ὁδὸς Χεζαρέν, ἀριθμ. 12, ἀπέναντι τοῦ Κοπερατίβ.

Τέλεια εὐσκευᾶ καὶ συγκολλήσεις δι' ἀσετυλίνης. Ὅλα τὰ εἶδη τῆς αὐτεγενοῦς συγκολλήσεως: Οξυγόνον, carbure de calcium. Λόμπαι μεταλλεῖων. Παντὸς εἴδους λάμπαι, bees, ἀμίαντα κλπ. φωτισμοῦ δι' ἀσετυλίνης. Πάλλησις χοιδοκῶς καὶ λιανικῶς. Ἐπιστημονικὴ συγκολλήσις ὅλων τῶν μετάλλων διὰ τοῦ ὀξυ-ἀσετυλινικοῦ ουστήματος. Ζητοῦνται ἀντιπροσωπεῖται διὰ τὰς ἐπαρχίας.

Σημ. — Τοῦ κ. Δ. Δήμου ἀποχωρήσαντος ἐκ τοῦ ἐν τῇ ὡς ἀνω διευθύνσει καταστήματος, τὴν ἐξακολουθήσιν τῶν ἔργων ἀνέλαθεν ὑπὸ τὴν γέαν ὡς ἀνω ἐπισημῶν ὁ κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, εἰς ὃν δέον τὰ ἀπευθύνονται πάντες οἱ ἔχοντες δόσοληψίας μετ' ἡν κατάστημα.

παράδοξον, σὰν διπλωμάτη, ποῦ εἶσαι, νὰ θέλῃς νὰ μοῦ φῆς τὰ μισὰ τὰ χρόνια σου.

Ἄλλὰ, τί λέγω; Ἀφοῦ εἶσαι δικηγόρος, εἰμπορεῖς νὰ τὰ χωνεύσῃς καὶ ὅλα! δικηγόροι γὰρ τὰ πάντα ἐσθίουσι!

Δὲν στεροῦμαι τῆς πῆρας, ἥτις ὀδηγεῖ τὸ άτομον εἰς τὴν χρῆσιν τῶν κεκτημένων, καὶ ἡ κατάστασις μου ἐπιτρέπει τοῦ λαβεῖν γυναῖκα.

— Αἱ! καὶ μὲνε, νομίζεις, πῶς ἡ γυναῖκα ἔχει μόνον λαβεῖν; νὰ δῆς τὸ δούναί σου καὶ τὰ φριξῆς! Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πῆραν σου, θὰ ξεύρῃς βέβαια, ὅτι κατὰ τινὰ ὀρχαίαν παροιμίαν «ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πῆρας φέρει». Τώρα σὺ παρουσιάζεσαι μετ' ἡν πῆραν νὰ ζητῆς τὰ ἴδια δικαιώματα!

Δὲ εἶσαι! Ἄν πράγματι ἡ πῆρα σου εἶται δικηγορικὴ, πιστεύω, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὄχι μόνον τὰ κεκτημένα, ἀλλὰ καὶ τὰ μὴ κεκτημένα.

Ὅθεν καὶ ἠθροχῆσα νὰ διευθύνω πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἐφ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἐξέλιξις τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος ἐπὶ τὸ βέλτιστον.

(Ἐπεταὶ ἡ ὑπογραφή καὶ ἡ διεύθυνσις).

— Πάνυ μὲν οὖν, ὦ βέλτιστε, ταυτὰ γε πάντα εὖ ποιεῖς! Ἀνέριστον εἰς δευτέραν παρουσίαν!

Ἐν τῷ μετοξύ, μέχρι τῆς προσεχοῦς Πρωτοπρωλιάς, καὶ μέχρι τῆς εὐρέσεως γέας Ντουλιταιίας, λοβῶν πέπερι, τρίψον καὶ θέσον ἐπὶ τῆς καρδίας σου! Τίτι τρῶφ θὰ τὸ τρίψῃς;

Θέσον εἰς γουδίον καὶ τύπτει μετ' ἡν γουδοχέριον, ὡς ἐγὼ τύπτω σε, μετ' ἡν βούρδουλα εἰς τὸ χέριον!

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

Υ. Γ.— Προσεχῶς αἱ ἄλλαι ἐπιστολαὶ μετ' ἡν σχετικὰ σχόλια.

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

Εἰς τὰς ἀποθηκὰς ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγίστου, Χαράλ-μιασῆ, ἀριθμ. 52 — Καλιονεζῆ-κουλοῦκ, ἀρ. 9.

Ἐπίσης Ἀγριναδέλλοι, Ἀνασσαδέλλοι καὶ ἄλλοι.